

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Polatkan — Bu yıl yüküm daha ağır ama,
çok şükür yüklenenler daha hafif!

1958 İKRAMIYE PLÂNI

2 1/2
milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMIYELERİ

● 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.

● 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE

BANKASI

FAAL d - 385

paramızın...
istikbalinizin
emniyeti

Akbaba

İsmâ
mizah
gazetesi

MENDERESLER!

Yazan :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

HER insan, birkaç insandır. Kafasıyla başka, kalbiyle başka, aklıyla, sevgisiyle, öfkesiyle başka... Gün olur, kendi kendimizi tanımıyoruz. Düşününüz bir ke-

- Ben mi söylemişim o sözü?
- Ben mi yazmışım o yazıyı?
- Ben mi yapmışım o işi?

Diye sevineceğimiz, yahut üzüleceğimiz olaylar hayatımızda az mıdır?

Sayın Menderes'i de insanlığın bu eşit kaderinden ayrı tutamayız. On yıldır, insan gücünü aşan yıpratıcı bir çalışma ve didişme içinde, takındığı çeşitli şahsiyetlere bakınca, onun da, kendi fotoğrafı karşısında şaşırıp şair gibi, zaman zaman:

Nekadar benzemezmişim bana ben!

Diye üzgün bir hayrete düşeceğine eminim.

Ben bugün, bu Menderes'lerden yal-

nız bir tanesi üstünde duracağım: İstanbul'un baş mimarı Adnan Menderes üstünde!

Uzaklara değil, Boğaz yolları, Millet caddesi, Baruthane bir yana dursun, günün erken bir saatinde, Çenberlitaş önünden geçiveriniz. Gözleriniz, ansızın beklenmedik bir sevincin hayretiyle büyüyecektir: Meğer bir Nuruosmaniye camii varmış!

Çöküntü devrimizin bu yapısı bile, nefes alınca, mesafe içinde bir anıt oluverdi!

Bir başka gün, Dolmabahçe'den Topkane'ye doğru yürüyünüz: Odun depoları, esrarkeş kahveleri arasından çıkarılan minarelere, kubbelere, sütunlara bakınız: Şu Nüzhetiye camii, ki Süleymaniye'nin,

Sultanahmetlerin yanında, takınıp, takıştırmış bir sonradan görmeye benzer, ansızın geniş yolun ucunda köpük köpük mermerleri ve çepçevre altın damlalarıyla karşınıza çıkınca, sessiz bir iç çığlığıyla duraklıyorsunuz.

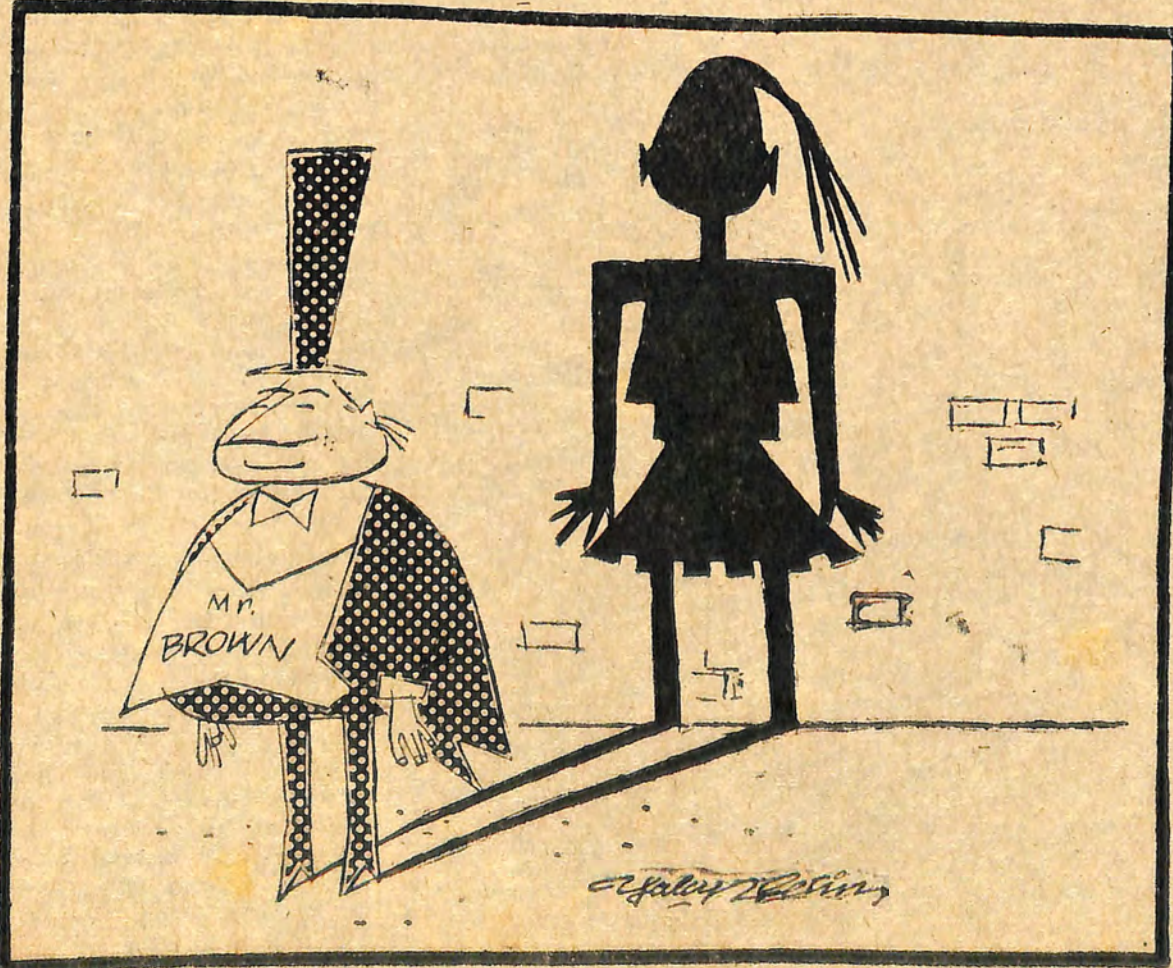
Ya o çeşme... O enkaz arasında boğulmuş yosunlu künbet meğer neymiş!

Üzerine, kimbilir kaç yılın çürütüp çökerttiği kubbesi oturtulduktan ve sarçakları penbenin en baygını, yeşilin en kibar ve yaldızın en asili ile boyandıktan sonra, her geçişte önünde hayale dalacağınız bir şaheser doğdu.

İstanbul, bir yıldanberi, yalnız toprak altında yatan şehitlerimizle değil, toprak üstünde yükselen anıtlarımızla da artık bizimdir.

Bizi bize kavuşturan bu Menderes'e bütün öteki Menderes'leri uzun uzun düşündürecek kadar minnetle doluyuz!

Gölge Vekil Brawn, Kıbrısın taksimini istemiyor.. (Gazeteler)

Gölge!..

Nire mi?

İki hurpanı, itişerek, yılışarak Beyoğlu caddesinde dolaşıyorlardı. Biri, ansızın direndi!

— Ule gariye bah, gariye!

Yüzde doksan dokuz buçuk çıplak bir dansöz, fotoğrafçı dükkânında göbek kıvrıyordu.

İki ahbap, uzun uzun, sulu sulu, cıvık cıvık baktılar... Sonra, ağızlarını dolduran tükürüğü ikisi birden kaldırıp fırlattı..

Ama o anda, tepeline bir memur dikilmişti:

— Niçin yere tükürdünüz?

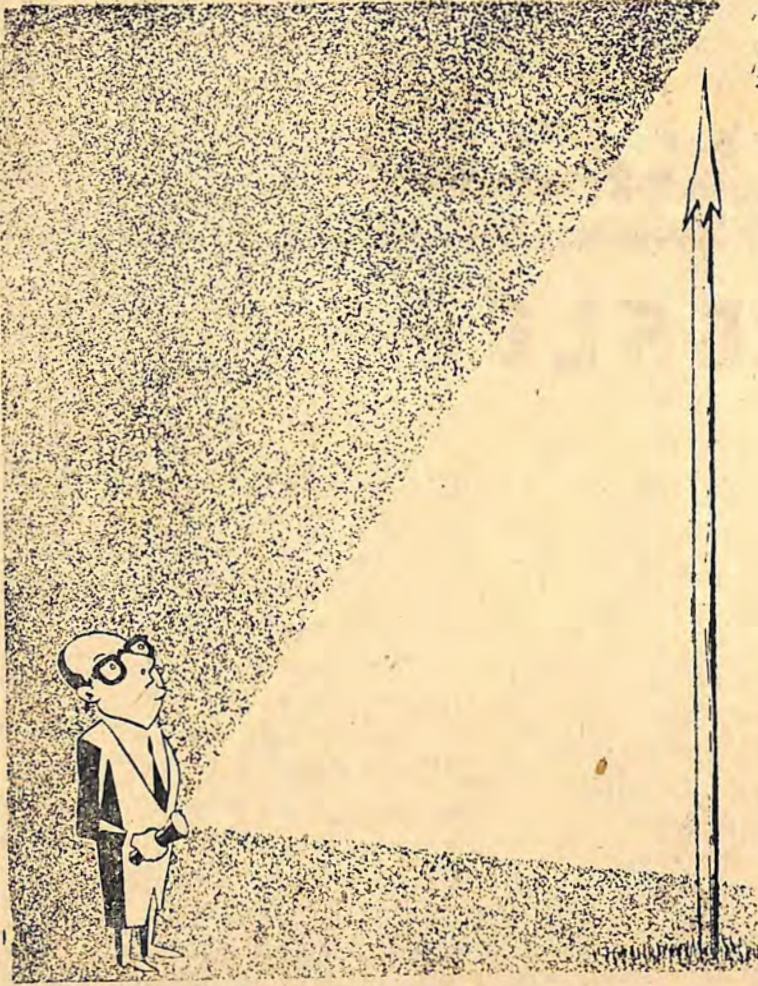
— Bura sokak değil mi ki?

— Elbet sokak... Sokağa tükürülür mü?

— E, nire tükürür?

O aralık yoldan geçen bir eski İstanbul efendisi acı bir gülüşle fotoğrafçı camekânını işaret etti:

— Nire mi?.. Buraya oğlum, buraya!..

Vali şehrin gece hayatını tetkik ediyor!.. — Gazeteler —

Şükür Allaha

İdama mahkûmdu. Sabaha kar-
şı hücre sine girenleri öyle neşeyle
karşıladı ki, imam efendi bile şa-
şırdı:

— Evladım, dedi, senin kadar

metanetli bir mahkûm görmedim.
Gideceğin yeri biliyorsun değil mi?
— Tabii baba, dedi mahkûm,
şükür Allaha, hapishane yemekle-
rinden kurtulacağım!

olaylar

Eğri oturalım, doğru konuşalım

Tulûat oyuncusu bir Aziz Bas-
macı vardır. Öyle bir Yahudi tak-
lidi yapar ki, sâhici Yahudi onun
yanında taklid kahr.

İşte bu Aziz Basmacı, «İstan-
bul Radyosu Söz ve Temsil Ya-
ynları Tiyatro Müşaviri» olmuş.
Anlaşılan bundan sonra İstanbul
Radyosundaki radyofonik temsil-
lerle Aziz Basmacı uğraşacak.

Radyoda çalışanlar «Bu tâyin
Ankara'dan yapıldı» diyorlarmış.
Yâni lâf dokunduruyorlar. «Aziz
Basmacı bu işin adamı değil ama,
n'aaparsın, emir büyük yerden...»
demek istiyorlar.

Haberi veren gazete, Aziz Bas-
macı'nın son seçimlerden az önce
D.P. ye girdiğini, D.P. lehine se-
çim propagandası yaptığını yazı-
yor:

Aziz Basmacı'nın İstanbul Rad-
yosu Tiyatro Müşavirliğine geti-
rilmesi ayrıca sanatçı çevrelerde
de hayret uyandırmıştır. Zira, bir
tulûat sanatçısı olduğu bilinen Bas-
macı'nın, «Tiyatro eğitiminden
geçmediği» «Gerçek mânasıyla»
Batı Tiyatrosunu bilmediği ileri
sürülmekte ve hele radyo tiyatrosu-

sunun ayrı bir ihtisas işi olduğu
belirtilmektedir.

Dedikleri doğrudur, diyelim. A-
ziz Basmacı tulûat oyuncusudur,
batı tiyatrosunu bilmez, tiyatro
eğitiminden geçmemiştir. D.P. le-
hine propaganda yaptığı için bu
işin başına getirilmiştir.

Peki, bunların hepsi doğru. Ne
olacak? İstanbul Radyosundaki
radyofonik temsilleri bozacak,
berbat edecek, değil mi? Ne ka-
dar bozar, ne kadar berbat edebi-
lir? Bozsa bozsa, berbat etse etse
etse, azmîle, cehdile buna çalışsa,
şimdiye kadar yapılanlardan da-
ha mı kötüsünü yapacak? Haddi-
ne mi kalmış? İmkânsız... Batı
tiyatrosunu, radyo tiyatrosunu
bildiklerini sananlar bu işi öyle-
sine berbat ettiler ki bu kadarını
Aziz Basmacı bile beceremez. So-
nunda bu işin başına nasıl olsa
bir basmacının geleceği belli idi.
İşte geldi...

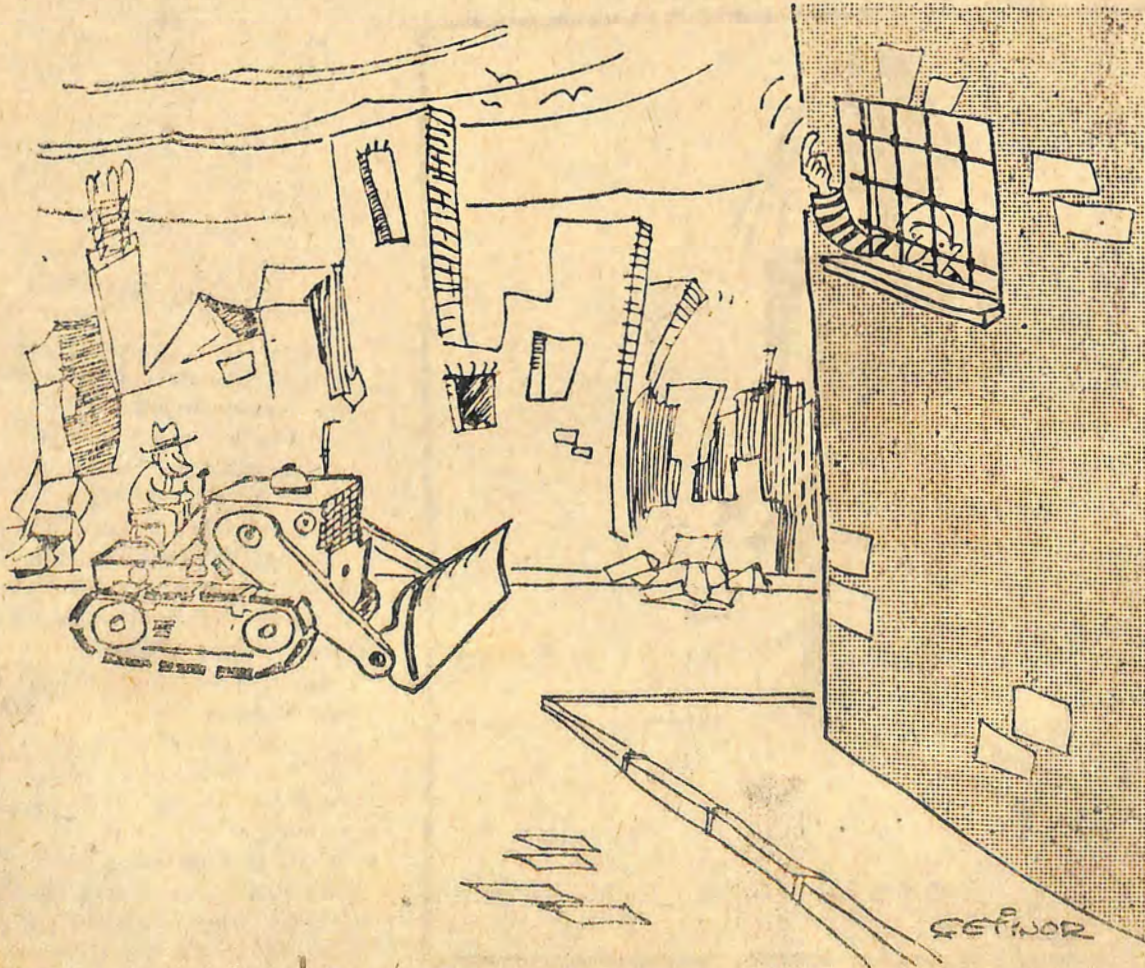
Millî Piyango

1939 da Millî piyango 1 liraydı.
Türkiye'de o zaman aylık ortala-
ma gelir de 60 liraydı. Aylık geli-
rinin 60 da birini veren bir piyan-
go bileti alabilirdi.

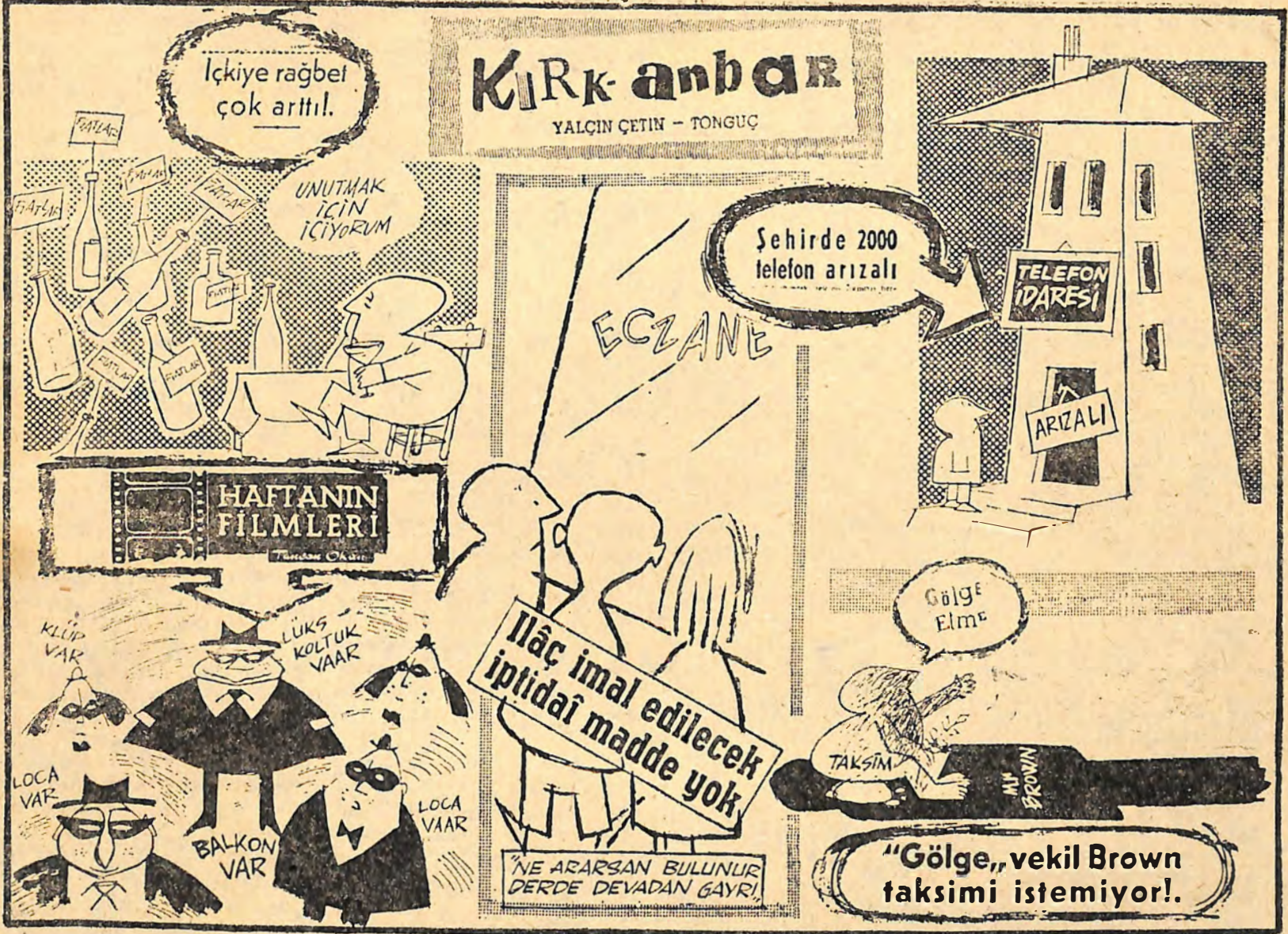
Gel zaman git zaman, Millî Pi-
yango bileti 5 liraya, 10 liraya,
50 liraya, şimdi de görüyoruz 100
liraya çıktı.

1939 da ortalama aylık gelirin
60 da biriyle bir piyango bilet a-
ldığına, bugün de bir bilet 100
lira olduğuna göre, demek ki bu-
gün aylık ortalama gelirin 6 bin
lira olması gerekiyor. Ancak ay-
lık geliri 6 bin lira olan bir vatan-
daş, aylık gelirinin, kazancının 60
da birine kıyıp bir Millî Piyango
alabilir.

Siz, yüz liralık biletlerin satıl-
dığına bakıp ta, orta gelirli yurt-
daşın ayda 6 bin lira kazandığını
sanmayın. Herkes, hepimiz işi gü-
cü kumara döktük. Hiç kumar-
baz, aylık kazancımın şu kadarını
kumara yatıracağım, diye düşü-
nür mü? Borç harc eline ne ge-
çerse kumara verir. Bizler de öy-
leyiz işte. Son umudumuz Millî
Piyangonun büyük ikramiyesinde.
Hem de bu kumar, yasak edilme-
yen, yasalara aykırı olmayan bir
kumardır. Adı üstünde, millî...
Eh, adı, Millî Piyango olunca biz
de ne yapıp ne edip Millî Piyango-

Mahkûm — Bize de, bize de!

dan almayı millî bir vazife biliyoruz.

Bir liradan, yüксеle yüксеle yüz liraya çıkan Millî Piyangonun, önümüzdeki yıl, değilse daha öbür yıl, bin liraya çıkmıyacağı nereden belli? Olmaz öyle şey, gibi geliyor. Ama düşünelim: Bir bilet bir lirayken, bugün birinde yüz lira olacak, deselerdi, inanır mıydık?

Kıyametin alâmetlerini şöyle sıralarlardı: Gökten başımıza taş yağacak; güneş batıdan doğup doğudan batacak; zina ile bina çoğalacak...

Uçsuz bucaksız geniş insan hayâli bile, kıyamet alâmetleri arasına, günün birinde, piyango-dan çıkacak büyük ikramiye ile ancak bir piyango bileti alınabileceğini sokamamış. Öyle ya, eskiden bin lira büyük ikramiye sayılırdı. Şimdi o bin lirayla on bilet alınabiliyor. Gelecek yıl, ne olacağını Tanrı bilir.

Demir çivi hikâyesini bilir misiniz? Adamın birinin pek çok parası varmış. Ama iş yapmasını bilmezmiş. Tanıdığı bir iş adanına, paramla ne iş yapayım, diye sormuş. O da, «hiç durma demir al, bir anbara yığ. Bir haftaya kalmaz, demir fiyatları yükselir. Sen de elindeki demirleri yüksek fiyatla sat, parayı çoğaltırsın» demiş. Adam, elindeki bütün pa-

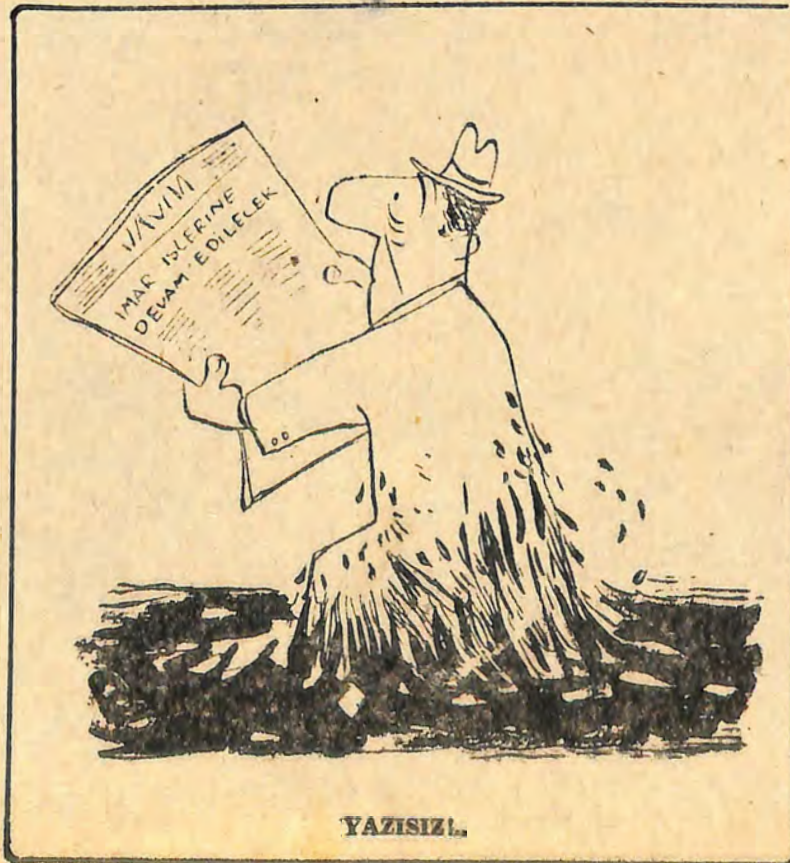
rasını demire yatırmış. Bir hafta değil, iki gün sonra demir fiyatları iki kat yükselince adam hemen demirleri satmış, parası kadar para kazanmış. Bu alış veriş çok tatlı geldiğinden elindeki bütün parasını yeniden demire yatırmış.

Ama demir pahalı olduğundan elindeki bütün parasıyla ancak eskiden aldığı demirin yarısı kadar demir alabilmiş. Gelgelelim, fiyatlar yine artmış. Adam da demirleri satınca parası dört kere çoğalmış. Adam, kazandım diye

sevinç içinde. Bütün parasını demire yatırmış. Ama ancak ilk aldığı demirin dörtte biri kadar demir almış. Fiyatlar durmadan yükseliyor. Bu sefer demirleri aldığı paranın sekiz katına satmış. Aman ne kazanç... Adamın cebi, eli, eteği para dolmuş. Bütün parasını yine demire yatırmış ama, bu sefer demir o kadar pahalılanmış ki, ancak bir ray parçası alabilmiş. Olsun... yine demir pahalılanmış. Adam da ray parçasını satmış. Parası da çoğaldıkça çoğalmış. Ama o sıra demirler o kadar pahalılanmış. adam demir alış verişinden kazandığı bütün parayla ancak bir temel çivisi alabilmiş. Bu alış veriş, bu fiyat yükselmesi böyle giderse adam günün birinde, mobilya çivisi, daha sonra kundura çivisi, daha daha sonra cam çivisi, derken raptiye, bir toplu iğne ancak alabilecek iyisi mi, hazır elimde temel çivi varken intihar edeyim, demiş. Çiviyi duvara çakıp, bir ip bağlayıp kendini asmış. Evet, bir zaman sonra o işi bile yapamıyacak.

Eskiden büyük ikramiye sayılan parayla şimdi ancak on bilet alabiliyoruz. Bir zaman gelecek, bu gidişle, bir bilet bile alamıyacağız. O zaman ne yapmalı? Büyük İkramiye çıkan Millî Piyango biletinin ezip ezip suyunu iç-mel,

B. E. N.

DİKKAT buyurulduysa, başarı kazanmış olanların hemen çoğu, analarının, babalarının onları yapmak istediklerinden ayrı, başka bir iş seçmiş olanlardır. Öyle büyük matematikçiler vardır, analarına kalsa papas, babalarına kalsa kasap olmaları gerekirdi.

Doğrusu o kadar da büyük bir başarıya ulaştığını söyleyemem ama, ben de anasının, babasının isteğine boyun eğemiyen kişilerdeyim. Annemin dediğini dinlesem hariciyeci olmalıydım. Annemin dediğine göre, hariciyeci olmak için neler gerekliyse hepsini Tanrı bana vermişti. Annem yıllarca babamın suratına bakmaktan, beni çok yakışıklı görürdü. Bacaklarının çarpıklığına bakar, işte erkek bacağı dediğin böyle olur, derdi. Yakışıklı olmak ta hariciyeci olmak için yeterdi. Babamı dinleseydim, kendi işini yürütebilmem için hamamcı olmalıydım. Baba yanımda hep hamamcıyız.

Oysa ben avukat olmak isterdim. Çocukluğumda hep avukatçılık oynardım. Annemin koyu renkli pazen geceliğini, avukat cüppesi gibi sırtıma geçirir, yayları dışarı fırlamış eski koltuğu da karşıma kordum. Koltuğa bir de minder dayardım. Bu, yargıç olurdu. Süpürgeyi de yanıma alırdım. Süpürge benim savunduğum sanıktı. Yargıcın sağın koyduğum eski bir lamba da savcı olurdu. Kolumu havaya kaldırır, yayları pırtlamış koltuğa doğru:

— Sayın yargıcım!.. Mükkelim masumdur, diye bağırırdım. Allah şahidimizdir. İrzina tecavüz edildiğini söyleyen kız mükkelime iftira ediyor. Sayın yargıcım, mükkelimin yüzüne dikkatle bakmanızı rica ederim. Şu masum surata bakın! Böyle bir surattan...

Sanığın sa unmasını yaptıktan sonra, bu sefer de savcının yerine geçer, 35 yaşında masum bir genç kızı iftial eden sanığın asılmasını isterdim. Daha sonra da yargıç

★

Yazan : AZİZ NESİN

★

koltuğuna oturur:

— Gereği düşünülür. Sanığın her ne kadar... diye başlardım.

Avukatçılık oynarken, hem davalının, hem davacının davalarını alır, kendime karşı kendimi önce mahkûm, sonra da beraet ettirirdim.

Sonunda istediğim oldu. Avukat oldum. Bir akşam üzeri yazıhanemde, boşanma davalarının dosyalarını inceliyordum. Yazıhaneme çok güzel, genç bir kadın girdi:

— Boşanma davası mı efendim? diye sordum.

— Hayır, dedi...

Bana o zamana kadar boşanma davalarından başka dava gelmediği için biraz şaşladım. Güzel kadındım:

— Benim hayatta bir annemden başka hiç kimsem yok, dedi.

— Allah annenize uzun ömürler versin, dedim.

— Sizlere ömür, geçen ay öldü. Zavallı anneciğim...

Güzel kadın hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu:

— Ölenle ölünmez... Ne yapalım... Er geç heypimizin başına gelecek. Üzülmeyin... diye teselliye başladım.

— Ben Avrupadaydım, dedi, zavallının ölümünde bile bulunamadım. Anneciğimi görmiyeli tam yirmi sekiz sene oldu. Ah ne kadar severdim, bilerseniz.

— Tabii efendim, dedim, anne olur da sevilmez mi?

— Öldüğünü duyar duymaz, he-

men koşup İstanbul'a geldim.

— Çok iyi yaptınız.

— Annem çok feci bir şekilde öldü beyefendi. Bir cinayete kurban gitti.

— Vah vah... Bir çay emreder misiniz? Siniriniz yatıştır.

— Mersi... Annem bundan yirmi yıl önce zengin biriyle evlenmiş. Sonra bu adam ölmüş. Adamın kimsesi olmadığı için, Suadiye'deki köşkü anneme kalmış.

— Çok iyi... Bir gazoz içseydiniz.

— Mersi... O kadar üzüntülüym ki, canım hiç bir şey istemiyor. Sonra efendim zavallı anneciğim bu köşkte otururken başka bir adamla evlenmiş. Bu adamın başka bir kadından bir kızı varmış.

— Yaa... Ne diye çocuklu bir adamla evlenir?..

— Kandırılmışlar efendim. Anneciğim saf bir kadındı. Sonra bu adamla geçinememişler, ayrılmışlar. İyi mi?

— Çok iyi...

— Anneciğim kocaman köşkte bir başına oturmağa korktuğundan yanına bir hizmetçi almış.

— İyi...

— Ah annem... Geçen ay köşkte bir yangın çıkıyor.

— Evet?...

— Annem öldü.

— Allah rahmet eylesin...

— Ölüsünü bile göremedim. Yanmış. Anlıyorsunuz değil mi?

— Anlıyorum, anneniz yanmış.

— Rica ederim, siz ne biçim

avukatsınız? Annemin ölümünde hiç esrarlı bir şey görmüyor musunuz?

Aklım başıma gelir gibi oldu:

— Görmez olur muyum, dedim, annenizin ölümü baştan aşağı esrar.

— Tabii... Zavallı anneciğimi, ayrıldığı son kocasının öldürdüğü muhakkak. Bunda şüpheniz var mı?

— Katiyyen... Şüphede olacak hiç bir tarafı yok işin. Hemen adaletle başvurup, tevkif ettirmeliyiz. Yalnız, acaba o adam annenizi neden öldürmüş olabilir, bunu anlasak...

— Artık o sizin bileceğiniz bir iş... Ama öldürdüğü muhakkak. Köşkü yaktı, zavallı anneciğimi de içinde...

Ağlamağa başladı.

— Merak etmeyin, dedim, evvel Allah bu işin içinden çıkarız.

Güzel kadınla hemen o akşam anlaştık. Evlenecektik. Dávayı kazanınca, yarım milyon liraya yakın parası olacaktı. Annesinin para için öldürüldüğünde kıl kadar şüphemiz yoktu. Kadını eski kocası boğarak öldürmüş, paraların, mücevherlerin yerini bildiği için, onları aldıktan sonra, cinayeti anlaşılmazın diye de köşkü yakmış, cinayetine bir yangın süsü vermişti. Hemen bir dava açtık. İlk zorluk nüfus kayıtlarında oldu. Kayıtlara göre ölen kadının hiç çocuğu olmamıştı.

Fatma hanım adındaki kadının bizden başka daha birçok mirasçısı çıkmıştı. Bunlardan biri, ikinci kocasının kızı, yani kadının üveği kızıydı.

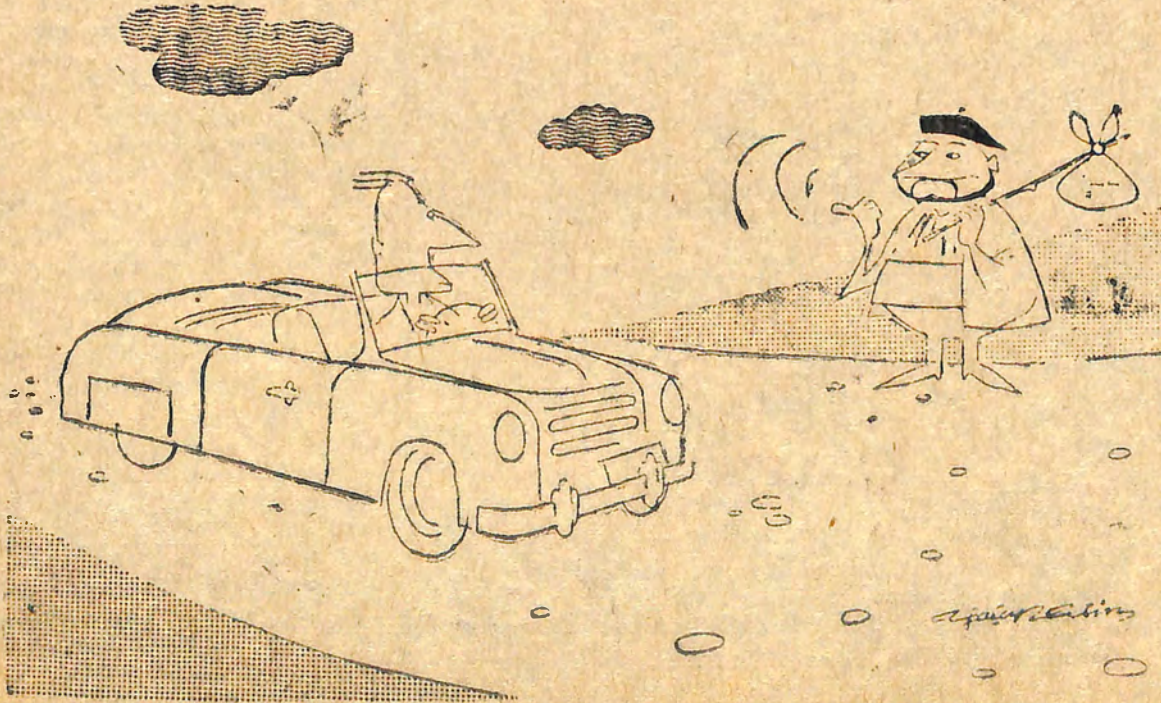
Bu kız, kadının başka mirasçısı olmadığını, mallarının babasına, babası öldüğü için de kendisine kalacağını iddia ediyordu. Bize gelince, mükkelimin de Fatma hanımın kızı olmadığını ileri sürüyorlardı. Hatta bir de adliye mahzeninden vesika çıkardılar. Bu vesika bir doktor raporu idi. Bu rapora göre, Fatma hanımın tıbben çocuğu olamazdı, bu yüzden de ilk kocası onu boşamıştı. İş çattı. Ben o zaman davasını aldığım güzel kadına:

— Fatma hanımın kızı olduğunuzu nasıl ispat edeceğiz? diye sordum. Çünkü nüfus kaydına göre bu güzel kadının annesi Eleniçe adında bir Rum, babası da Recep adında Priştineli bir Arnavuttu. Güzel kadın:

— Ben size yalan mı söylüyorum, dedi, annem işte... Ben kendisini hiç görmedim ama, benim çocukluğumu bilen biri, bundan yirmi sene kadar önce bana Fatma hanımın kızı olduğumu söylemişti. Sonra ben Fatma hanıma bir mektup yazdım. O da bana «Sevgili kızım» diye başlayan bir mektupla cevap verdi.

— Mektup yanınızda mı?

— Yok ama, mektubun içindekiler hep aklımda. Yeni baştan yazabilirim.

Oto - Stop!..

Biz bu mektubu mahkemeye verdik. Karşı tarafın avukatı da, benim müvekkilimin annesinin Rum olduğuna dair vesika verdi. Biz bu sefer, Fatma hanımın aslen Rum olup, kızını doğurduktan sonra müslüman olduğunu iki şahitle ispat ettik.

Bu sırada karşımıza bir de sigorta şirketinin avukatı çıktı. O da, Fatma hanımın ne bir cinayete, ne de bir kaza ile ölmediğini, intihar ettiğini iddia ediyordu. Kadın köşkü yakmış, kendisi de içinde intihar etmişti. Eğer söylediklerini ispat ederse, sigorta şirketi, hiç para ödemeyecekti. Biz de, bütün mirasçılar da hava alacaktık. Sigorta şirketinin avukatı, Fatma hanımın eşine dostuna, artık hayattan zevk almadığını, yaşamaktan bıktığını kaç kere söylemiş olduğunu mahkemeye bildirdi. Bu sözleri duymuş olanları da mahkemede dinletti. İş büsbütün sarpa sarmıştı ki, yeni bir mirasçı çıktı karşımıza. Bu, seksen yaşında bir kadındı. Ben, Fatma hanımın evlâthgıyım, diyordu. Altmış iki yaşında ölen Fatma hanım, ölümünden altı ay önce bu seksen yaşındaki kadını evlâtlık almış, bütün malını da evlâthına vermiş. Ortada bir de senet var. Bu kadın, Fatma hanımın eceliyle öldüğünü, öldükten iki ay sonra köşkün yandığını iddia ediyor. Köşkün yanmasına gelince, köşk tren yolu üzerinde. Lokomotifin bacaından çıkan kıvılcımlar evi yakmış.

Sigorta şirketi, evin bir teneke benzinle yakıldığını söylüyor. Ben zin tenekesi, kundak bulunmuş, mahkemeye verdiler.

Derken bir mirasçı daha çıktı. O da Fatma hanımın son kocasıymış. Adam:

— Biz, diyor, nikâh dairesinden çıktığımız gün daha köşke gelmeden Fatma hanımla kavgaya ettik. Bir arada hiç yaşamadan ayrıldık. Ama mahkeme kararıyla ayrılmadığımızdan, resmen karım sayılır. Mirası da benimdir.

Arap saçına dönen mahkemede, ölen Fatma hanımın mirasçısı olarak, üç kızı, iki kocası, bir oğlu, iki evlâthı, bir üveği kızı, bir de kendisine iyilik ettiği için bütün malını kendisine vasiyet ettiği komşusu vardı. Sigorta şirketi, Fatma hanımın intihar ettiğini, köşkü de kast ile yaktığını, bu yüzden sigorta parası veremeyeceğini söylüyordu. İddiasını ispat eden bir de bilir kişi raporu vardı. Raporda köşkün nasıl yakıldığı, ilmi şekilde ispat ediliyor, suç delilleri olan benzin tenekesi, kundak da gösteriliyordu.

Fatma hanımın son kocası, ölümün kaza olduğunu ileri sürüyordu. Fatma hanım merdivenden düşmüştü. Hastaneye kaldırılmıştı. Hatta hastahanenin ölüm kağıdı bile vardı. Köşk de kaza ile yanmıştı. Bacadaki kurumlar alev almıştı. Onun da elinde bilir kişi raporu vardı. Ölümün ve yangının

— Sen de şunun kravatına asıver!..

kaza olduğu anlaşılırsa, sigorta şirketi daha çok para verecekti.

Evlâtlık ile, komşu kadın, Fatma hanımın eceliyle öldüğünü, mallarını kendilerine bıraktığını dair bir de ellerinde vasiyet olduğunu söylüyorlardı. Köşkün yanmasına gelince, soba tutuşmuş, yangın çıkmıştı.

Fatma hanımın oğlu, annesinin Ağustosta öldüğüne göre, sobanın yanmıyacağını, annesini elinde ciğara uyuyakalıp, böylece köşkün tutuştuğunu ileri sürüyordu.

İşi sıkı tutmazsak, bütün İstanbul Fatma hanımın akrabası, ve mirasçısı çıkacaktı. Bunu önlemek için, bütün bu mirasçı olduklarını iddia edenlerin birleşip, Fatma hanımı öldürdüklerini, zavallı kadının cinayete kurban gittiğini iddia ettik. Havagazi musluğu a çık kalmış, güneşin de hararetiyle patlamış, köşk yanmıştı. Bizden öncekilerin bilirkişi raporlarına itiraz ettik. Yeni bir bilirkişi istedik. Son bilirkişi, köşkün elektrik kontağı ile yandığına dair rapor verdi. On bir mirasçı, on bir de bilirkişi raporu vardı. Raporların hepsi ayrı ayrı idi. Ama

hepsi de yangının neden çıktığını ispat ediyordu. Baca tutuşmasından, ciğaradan, lokomotif kıvılcımından, havagazi patlamasından, kasıtlı kundak sokarak. Ama en kuvvetlisi, en son verilen bizim bilirkişi raporu idi; yangın elektrik kontağından çıkmıştı.

Fatma hanımın ölümüne gelince, ya intihar, ya cinayet, ya kaza, ya da eceliyle ölmüştü.

En kuvvetlisi bizim iddiamızdı. Biz daha çok deliller toplamıştık. Fatma hanımı, mirasına konmak için öldürmüşlerdi. Köşk de elektrik kontağı ile yanmıştı. Gelsin paralar...

İşte bu sırada işler hiç içinden çıkılmıyacak gibi karıştı. Kendisinin Fatma hanım olduğunu iddia eden bir kadın çıktı ortaya. Bütün mirasçılar birleştik, bu kadının Fatma hanım olmadığını iddia ettik. Yalnız iddia değil; ispat da ettik. Kadının elindeki nüfus kağıdı sahteydi. Hiç Fatma hanım olsa, kendi oğlu, kızları, kocası, komşuları, evlâtlıkları onu tanımazlar mıydı? Mirasçılardan biri:

— Eğer ben Fatma hanımın altı

yıllık kocasıysam, bu kadın Fatma hanım değildir, dedi.

Biz Fatma hanımın yanarak öldüğünü her türlü ispat ediyorduk. Kadın da köşk te yanmıştı.

Ama mahkeme bizim hiç birimizi dinlemedi. Fatma hanımın yangından bir ay önce Ankara'ya gittiğini kabul etti. Ben o zaman:

— Hiç olmazsa, en son bilirkinin verdiği yangın raporu kabul edilsin. Köşk elektrik kontağı ile yanmıştır, dedim.

Fatma hanım:

— Bizim köşkte elektrik bile yoktur, dedi.

— Niçin almadınız? diye sordum.

Kadın, düpedüz yalan söylüyordu. Ben de kül yutmaz bir avukat olarak, kadının dalaveresini yakalamıştım.

Fatma hanım:

— Daha köşkü yaptırmamıştım da ondan, dedi. Bu yaz yaptıracaktım.

— Peki, ya yangın?

— Yangın mı? Köşkü yaptıracam arsaya ot kaplamıştı. Yazın kurumuş. Birine para verdim, o otları yaktırdım.

★ Cadılar yokuşu muhtar Hayrettin efendi'nin dul bal-dızı Fahrünnisa Kuşkonmaz'la, o yokuşta marangozluk eden Destursuz Necati arasında, üç aydanberi devam etmekte olan kafes aşkı, son günlerde pencere aşkı şekline gelmiştir. Dün akşam saat 19 sularında, Fahrünnisa'nın yatak odasının camı açılmış ve yanık bir ses, «Amman avcını, vurma beeenilii» şarkısını okumuştur. Bunun üzerine marangoz Necati'nin, bu firaklı sese dayanamayıp, hıçkırarak hıçkırarak ağladığını görenlerin yüreği dört parça olmuştur. İki sevgilinin birleşmesine, Muhtar Hayrettin efendinin aile gelenekleri elverişli olmadığı için, civardaki komşuların müracaatları

üzerine, alle içinde bir tüzük değişikliğine gidileceği haber alınmıştır.

★ İstanbul'un yeni Valisi Sayın Mümtaz Tarhan'ın, Beyoğlu'ndaki batakhaneleri kapatmaya niyetlenmesi üzerine, şehrimizin tanınmış bıçkınlarından Kaşkaval Osman'la Yandımallah Galip, Hürriyet tepesinde icrayı faaliyete karar vererek, yeni gazinolarını inşa başlamışlardır. Bu makatla Vilâyete baş vurarak, tevzi bürosundan, ihtiyaçları kadar teneke istemişlerdir. Tevzi bürosunca verilen cevapta, müracaatların sıraya konduğu, adaletsiz iş görülemiyecği için, kendilerine ancak

Deedikodu

Adnan VELİ

Gazetelerimizde sık sık sosyete dedikodularına rastlarız. Bu dedikodular umumiyetle 15-20 kişinin etrafında toplanır. Bununla beraber, dedikodu sütununun okuyucuları da bir hayli yekûn tutar. Adnan Veli, sosyete dedikodularına bir nazire olarak, ara sıra bu sütunlarda, vatandaşlararası dedikodular yapacaktır. Son günlerin dedikodularından bazılarını bu sayımızda veriyoruz:

1998 yılında sıra geleceği bildirilmiştir. Bunun üzerine müteşebbisler, yeni gazinolarını gaz tenekesinden inşaaya karar vererek, harekete geçmişlerdir. Haber aldığımız göre gazinonun açılış gününde bir kokteyl verilecek ve bu kokteylde, şehrimizin en meşhur künhanileri hazır bulunacaklardır. Ezelümle Allahsız Hidayet, Daltaban Cafer, Kenesetli Hakkı, Mezartası İsmail, Boşnak Seher, Mendirek Tahir, Falcı Kerim, Bâsur Tefrik, Somvalı Eleni, Pencüvek Niyazi, Kadıllak Burhan, Cömert Nezahet, davetliler arasındadır.

★ Zeyrek'in en tanınmış

çenebazlarından Bohçacı Münver, dün akşam canı kadar

sevdiği kedisi Minnoş'un yüz numara olarak kullandığı tah-ta sandığa taze toprak doldurmak için, akşam ezanından sonra ayva ağacının dibini kazarken, toprağın içinde üç köşemuska şeklinde bir büyü bulmuştur. Büyüyü, semtin en tanınmış üfürükçüsü Hoşnefes hocaya gösterdiğinde, bunun, Taşkasap'taki Kordonsuz Meziyet tarafından toprağa gömüldüğü belli olmuştur. Hoşnefes hocanın izahına göre mezkûr büyü, tarz ve sistem itibariyle, Fatihte oturan, icazetli büyüclerden Tatar Musa'nın mamulâtıdır. Büyünün tesirsiz kalması için, Hoşnefes hoca tarafından Bohçacı Münver'e, sekiz hafta müddetle Kara Halile macunu yutturulacak, sonra da, gelinin karnına, zarhozan zor bozan mürrekbevle, büyü çatlatan duası yazılacaktır.

★ Tornacı Cemil'in ortanca kızı Müzeyyen, dün sabah evden çıkmış, bir daha geri dönmemiştir. Ailesi tarafından polis karakoluna yapılan müracaat üzerine, zabita derhal aramalara başlamış ve 24 saat geçmeden Meziyet'in durumu nu tesbit ederek ailesine bil-

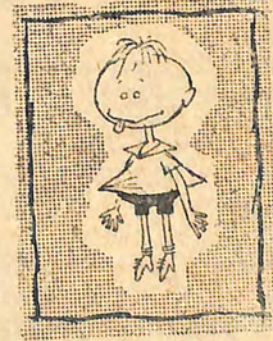
dirmiştir. Polisin izahına göre Müzeyyen dün sabah evden çıktıktan sonra beyaz peynir almak üzere Migros kamyonunun önündeki kuyruğa girmiştir. Kısa zamanda, alış veriş sırasının Müzeyyene geleceği aileye müjdelenmiş ve sabır tavsiye olunmuştur.

★ Emekli maliye memurlarından Nizamettin, vazifesinden ayrılıp da evde oturmaya başladıktan sonra, büyük bir can sıkıntısına duçar olmuştur. Can sıkıntısını gidermek için, ilkin bahçeye pırasa ekmiş, tavuk beslemeye kalkmış, eski çoraplarını tamir etmiş, ilklere röpriz yapmayı denemiş, sonunda tabii ilimlere me-rak salmıştır. Şimdiki halde

sürüngenlerin hayatını büyük bir ilgi ile okumaya devam etmektedir.

★ Dün akşam, Kuledibi'nde oturan Sarraf Mordohay'ın küçük oğlu Biçako, annesinin al-

ğü yanlışlıkla yutuvermiştir. tın yüzüğü ile oynarken, yüzü. Bunun üzerine çocuğun annesi çığlık çığlığa Mordohay'a koşmuş, gözyaşları içinde durumu anlatmıştır. Sarraf Mordohay hemen dükkânını kapatarak eve koşmuş, çocuğu kaptıkları gibi, doktorda solugu almışlardır. Çocuğu muayene eden hekim, derhal ameliyata lüzum görmüş, fakat çocuk, buna şiddetle itiraz etmiştir. Sebebi sorulduğu zaman, Küçük Biçako, altının gramı 25 liraya çıkmadan önce, ameliyata razı olmayacağını kesin şekilde bildirmiş ve annesile babasının alkışları arasında tekrar eve dönmüştür.

İngilterede 17 defa intihara teşebbüs eden bir adam öldü.
— Gazeteler —

O zamana kadar

Teknik Üniversite doçentlerinden Bay Osman Çatanak Konya'da çok önemli iki söz söylemiş. Biri şu: «Baraj yerine orman yetiştirsek sulama işi daha kolay olur.»

İyi ama, barajın temel atma töreni yapılır, ormanın yapılır mı? Baraj bir iki yılda yapılır biter, oysa orman bir seçim süresi içinde yetişir mi?

Doçentin ikinci önemli sözü de şu: «Bu gidişle 25 yıl sonra Toroslarda hiç orman kalmıyacak!»

Ooo... daha çok zaman varmış. Demek bu kadar uzun sürecek. «Bu gidişle» önümüzdeki yıllarda biz orman kalmıyacak sanıyorduk. 25 yılda altı seçim var, de mektir. O zamana kadar kim öleee kim kala...

Sıra ve Saygı

Dr. Şinasi Aksel, deri ve benzeri hastalıklar mütehassısıdır. Geçen gün, Çağaloğlundaki muayenehanesine genç bir kadın girdi. Adını söylemeye utandığı bir hastalıktan şüpheleniyordu kendisinde. Doktor:

— Soyunun öyleyse... dedi. Ama, kadın terbiyeli terbiyeli gözlerini önüne eğdi:

— Önce siz, doktor..

Üzülme öyleyse...

Şikago'da iki haydut karşılaşmışlardı. Biri

— Çiçek sever misin? diye sordu.

— Bayırlım, dedi öteki. Bunun üzerine beriki tabancasını çekip herifi devirdi:

— Üzülme, dedi, yarın bol bol yollarım!

— Film güzel miydi?..

— Hangi film?!

MAKARYUS:

İki kelimenin birleşiminden doğmuştur. Aslı «Ma kara yüz» dür!

MERKEP:

Hâşâ huzurunuzdan eşeğin edebî ismi!

MASKE:

İnsanların ikinci, üçüncü, dördüncü, hattâ onuncu, yirminci yüzü... Sevgiliye karşı birini, alacaklıya karşı başkasını, muhalefete ve iktidara karşı daha daha başkasını takarız.

Aşk maskesi vardır, ilim maskesi var, seçim maskesi vardır, aday maskesi vardır.

İnsanlar, birbirlerine o kadar sık ve o kadar çok maske kullansınlar ki, asıl yüzler unutulur, tanınmaz.

Fıkra:

Maskeli baloda tanışmışlardı. Beraber içiyor, beraber eğ-

leniyorlar, beraber dansediyorlardı. Erkek keçi sakallı, patlıcan burunlu idi. Kadın, çarpık ağızlı, kartal gağalı, baykuş gözlü bir cadı...

Sabaha karşı, tam zilzurna, delikanlının yatak aodsundan içeri girdiler..

Genç, elektriği yakıtı ve yüziünden maskeyi attı: Altından esmer güzeli bir erkek çıktı.

Sonra, kadına döndü ve yarı ayılnış bir sesle korkarak sor du:

— Sen, dedi, sen maskeni çıkarmıyacak mısın?

Kadın, sendeliyerek ayağa kalktı ve:

— Bir dakika, dedi, şu ışığı söndüreyim de...

Işık söndü, sonra, yavaşça bir kapı kapandı!

MUTFAK:

Osmanlı İmparatorluğunun aile lokantası. Son yıllarda hayatımızdan büsbütün kalkmıştır.

MUZ:

Kibar lokması. Sinema türkçesinde güzel bacağın, elbiselelerinden soyunan kadının ismi... Beyaz perdede böyle bir sahne canlandı mı, hemen karanlıkta çığlıklar başladı:

— İyi muuz?!

yete göre ne niyete yerseniz o lezzeti verirmiş...

Acabe demokrasi yerine de yesek olur mu?..

MÜHENDİS:

İki sınıf mühendis vardır: Sade mühendis ve yüksek mühendis... Eskiden bir de alaylısı vardı.

Mühendislik bir çok dallara ayrılmıştır: İnşaat mühendisi, Yol mühendisi, Maden mühendisi, Sanayi mühendisi, Kimya mühendisi...

Fakat bu mühendisliklerden en çok rağbet göreni kaldırım mühendisliğidir!

Bütün mesleksizlerin mesleği olan bu mühendislik büyük bir rağbet görmekte ve sayıları günden güne artmaktadır.

Kaldırım mühendisleri sanatlarının tam ehli olup Ankara ve İstanbul sokaklarının enini ve boyunu belediye mühendisleri bile onlar kadar bilmez!

Haftanın

Bak sen işe...

Sophia Loren, şu meşhur bombalı yıldız, Londra'daydı. Ama, hiç İngilizce bilmiyordu o zamanlar. Bir gece, şerefi e verilen bir kabul resminden sonra, canı yürümek istedi. İster ya! Tek başına Regent Street'i dolaşmağa başladı. Lâkin hemer tepesinde biten bir polis memuru, büyük bir nazakete:

— Lady, dedi, özür dilerim, evinize dönün...

Sophia, İtalyanca:

— Sebehi neymiş? Burası hür bir memleket. İstersem sabaha kadar gezerim...

O zaman, kendisini tanıyan memur, bu sefer İtalyanca:

— Ama, dedi, fazla içmişsiniz. Belki rahatsız olursunuz...

Sophia Loren kâhkahayı bastı:

— Galiba hakkınız var. Çünkü dikkat ettim, ne zaman çok içsem, İngilizceyi daha iyi anlıyorum...

Kim kazanmış?

Çok bol bahşış veren bir müşteri idi. O gün lokantaya geldiği zaman kendisine daima hizmet eden garsonun yerine bir yenisini görünce sordu:

— Bana her zaman hizmet eden garson nerede?

— O artık size hizmet edemiycek efendim; zira dün akşam pokerde sizi kaybetti.

Ne yapsın?

Bu dilenciyi hep götürdü. İri kıyım bir adamdı. Bir gün sordu:

— Sizin gibi sapsağlam bir adam nasıl iş bulamaz?

— Anlatayım, dedi dilenci, nereye baş vurdunsa hep evvelki patrondan kâğıt istediler. Halbuki benim patron öleli yirmi sene oluyor!

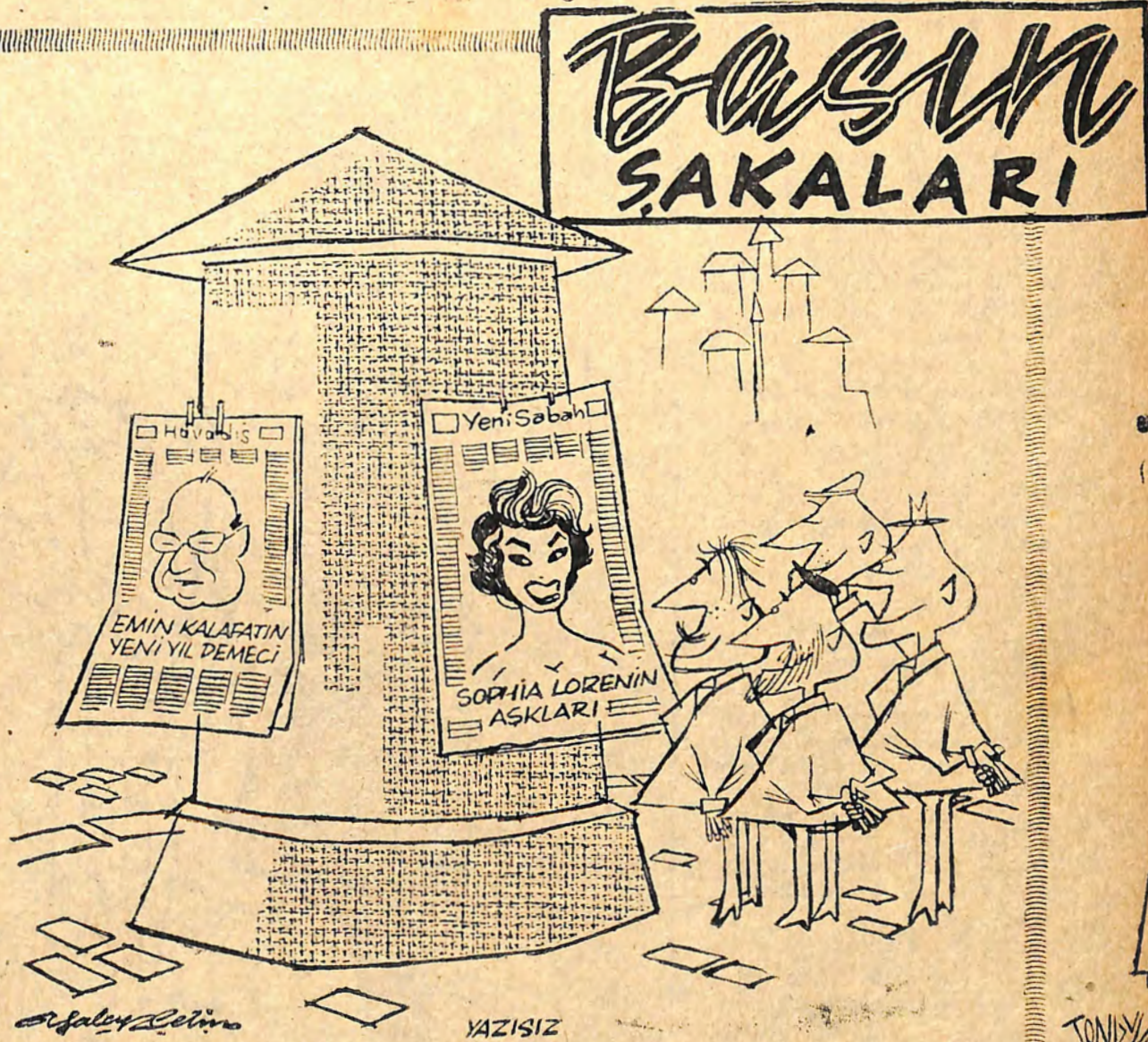

İki cambaz!

Molz ile Sami bir alacak meselesi yüzünden mahkemeye düşmüşlerdi.

Molz; Sami'den 200 lira alacağı olduğunu iddia ediyordu ve bunu isbat için mahkemeye parayı Sami'ye verdiğini gören iki şahit getirmişti. Buna mukabil Sami bu parayı ödemediğini gören yedi şahit çıkardı. Bunun üzerine Molz Hâkime dönerek:

— Hâkim bey dedi. Bu Sami'nin ne kadar yalancı ve dolandı. rıcı olduğunu anlamamız için size bir hakikati ifşa edeceğim. Ben Sami'ye asla borç para vermedim.

MÜRETTİP - EFENDİM, İKİ SÜTUN YAZI EKSİK.
SEKRETER - ACELE ETME, NEREDEYSE BİR
TEKZİP GELİR!

Güleriz ağlanırsınız

İkraları

Havuçlu müşteri

Köşe başındaki küçük meyhaneye yeni bir müşteri dadanmıştı. Bu adamcağız her akşam iki kulağının arkasına birer havuç oturtmuş olduğu halde geliyor, içmeye başlıyor ve en sonunda havuçları yiyip gidiyordu. Bir gün iki gün üç gün bu böyle devam etti. Tezgâhtaki garson bu adama müthiş içerliyor fakat bir şey söylemiyordu. Nihayet dördüncü gün adam tekrar görüldü bu sefer kulağının arkasına birer muz ilâştirmişti. Artık garson dayanamadı:

— Affedersiniz, dedi. Niye kulaklarınıza böyle muzlar takıyorsunuz, sorabilir miyim?

Adam güldü:

— Tabii! Gayet basit. Bu gün manavda havuç bitmişti de ondan..

Arıyor...

Meşhur tüccar, bir başka meşhur tüccarın yazıhanesine top gibi düştü:

— Kasadarı arıyorum!.. diye bağırdı. Öteki:

— Yahu, daha dün sana bir kasadalar yolladım!.. deyince de patladı:

— İyi ya işte... Ben de onu arıyorum zaten!..

Yorgunluk...

Asaf Halet Çelebi, bitkin bir halde kahveye geldi:

— Öldüm bugün, öldüm.. dedi.

— Çok mu çalıştın? diye sordular.

— Evet, dedi, Mevlâna hakkındaki eserimin birinci sayfasının tashihini yaptım. Öğleden önce bir virgül çıkardım, ikinci üstü de o virgülü yine yerine koydum...

Babasının oğlu

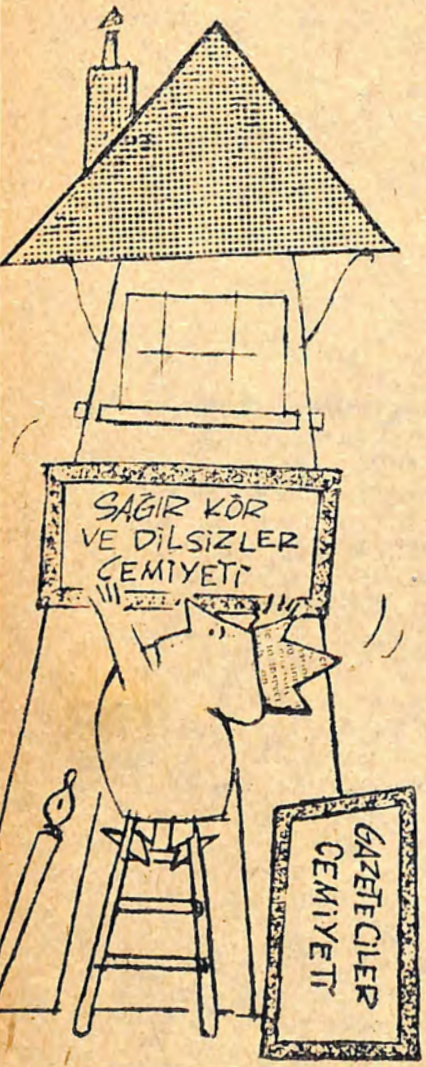
Salamon dükkândaki işi ile meşgul idi, birden dışardan gelen çocuk çığlıkları ile yerinden fırladı kapıya koştu; bir sürü yumurcak sokağın ortasında birbirlerine girmişler, döğüşüyorlardı.

Bunların arasında oğlu İzağı farkettiler. Çocuk hiç yerinden kılmıdamadan duruyor, orasına burasına inen yumruklara, tokatlara filân hiçbir mukabelede bulunamıyordu. Salamon dayanamadı, bağırdı:

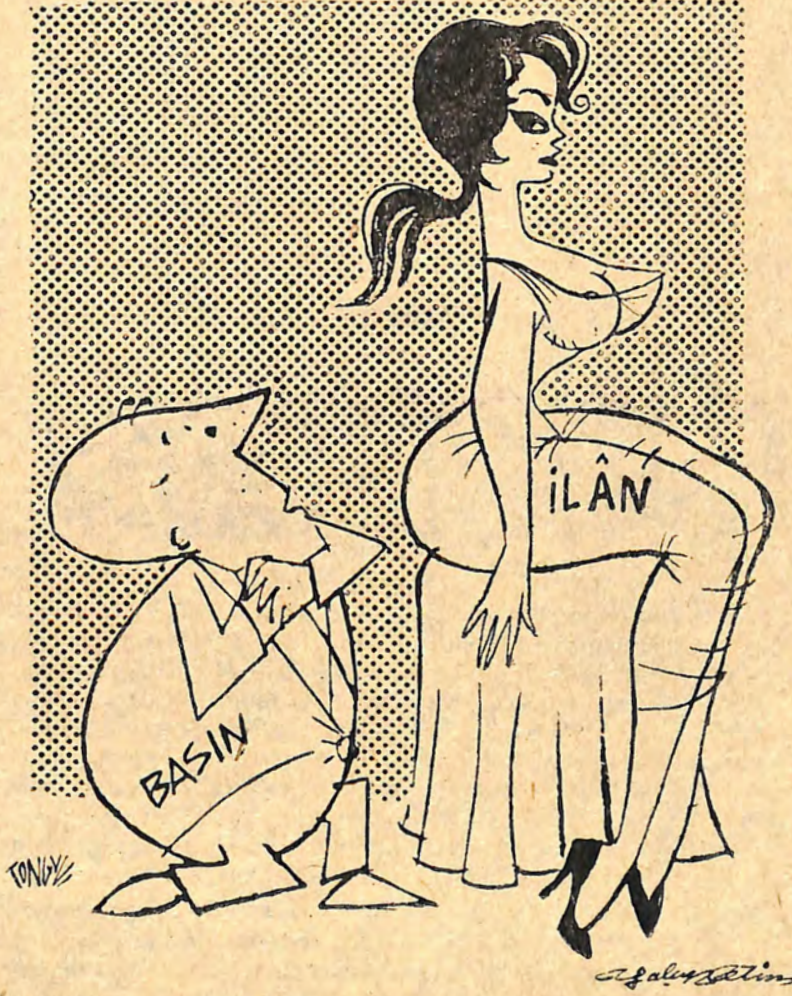
— İzak yavrum! Sen de onlara vursana ne duruyorsun, kimilâ biraz.

İzak cevap verdi:

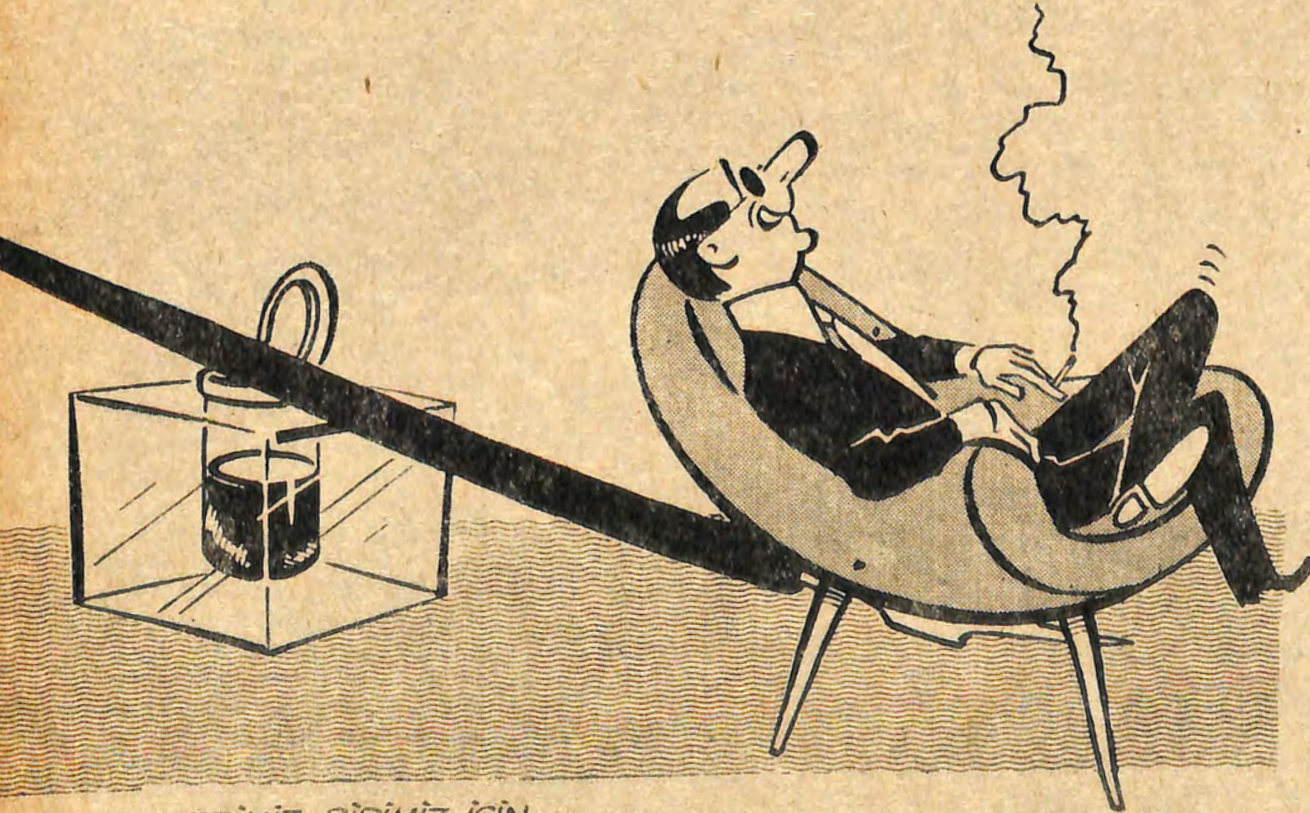
— Nasıl kimildarım baba! Ayağımın altında bir beş kuruş var..

YAZISIZ

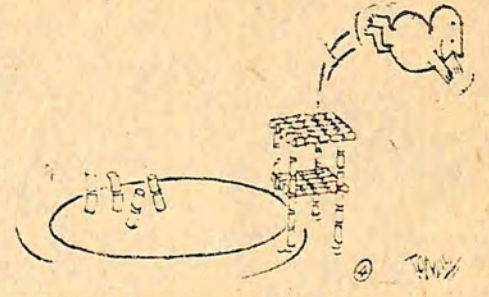
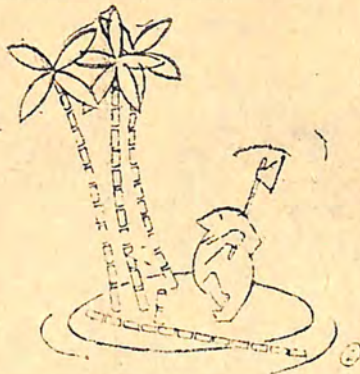
İLÂN-I AŞK

HEPİMİZ BİRİMİZ İÇİN

ak halimize

Çizenler: Necmi Rıza, Yalçın Çetin
Tonguç Yaşar, Orhan Enez.

YAZISIZI..

RDYONUN:

«Turistleri pansiyoner olarak evlerinde misafir etmek isteyenlerin...» diye bir ilân verdiğini duyunca Ayten Işıksal, annesine ısrara başladı:

— Anneciğim, n'olursun... İngilizcem büsbütün körlenecek. Bizim apartıman müsait. Hem bedava değil ya... Masrafını verecekler. Üstelik rehber kursundan da mezunum...

Bunun üzerine Aysel Hamfendi, otuzuna merdiven dayayan kızının arzusuna uydu.

İşte Gilchrist Walker, bu kardan sonradır ki, onların Nişantaşı'ndaki apartımanlarına üç aylığa yerleşti. Gilchrist Walker, sihirbazdı. İngilizdi. Amerika'da turneden dönüyordu. Bir z dinlenmek için hayal ülkesi saydığı İstanbul'a uğramak istemişti. Çalışmıyordu. Sadece şehri gezmek, mesleğini ilgilendiren incelemelerde bulunmak istiyordu. Ayrıca, Ayteni pek beğendiğini de genç kıza hissettirmişti. Hulâsa, tatlı tatlı geçinip gidiyorlardı. Üstelik adamın tuhafıkları, Nişantaşı çevresinde derhal yayılmıştı. Aytenlerin pansiyoneri dediniz miydi herkes başlıyordu:

— Yelek cebinden tavşan çıkarıyor...

— Kimseye görünmeden yatak odalarına giriyormuş...

— Pantolon cebinde koskosa ateşli yanan, dumanı çıkmıyan pipo gezdirmesi...

Derken, ispiirtizma meraklıları, Gilchrist'i seanslara davet etmeye başladılar. Lâkin o, bunlara sadece güldü:

— Öyle saçma şeylere inanmam ben... Yok ispiirtizmaymış, ruh çağırma, yok bilmem hayaletmiş... Palavra bunlar...

Sonra, elindeki iskambil destesinden bir kâğıt uzatarak:

— Bunu bin parça et, sonra desteyi vereyim. İçinde yine bul çıkar! İşte buna göz bağıcılığı derler, üsttarafı yalan... dedi.

Mr. Walker'ın, güzel bir Jaguar arabası da vardı. Ayten'i hergün Boğaza götürüyor. Emirgan'da çay içiyordu. Bir seferinde Ayten:

— Vallahi Mr. Walker, siz inanmıyorsunuz ama, bizim Fatmalar, o Nişantaşı'ndan aşağı inilince arsalar var ya? İşte orada her

gece yarısından sonra bir hayalet görüyorlarmış! dedi. Bunun üzerine Mr. Walker:

— Şayet gerçekse, gidip biz de görelim... diye alay etti.

Meseleyi Fatmalara açtılar. Onlar da memnun oldu. Fatma'nın annesi:

— Gözlerimle görmeseydim valahi inanmazdım, diyordu. Ama bir gece yarısından sonra ben de gözlerimle gördüm, bayağı insan gibi giyinmişti. Kızı uyandırdım. Ona da gösterdim.

— Ne yapıyormuş hayalet?

— İnsan gibi dolaşıyormuş... Hep de bizim evin karşısında... Ev tekin değil midir, nedir?

Bunun üzerine bir gece, Mr. Walker'ın arzusu üzerine, hiç haber vermeden Fatmalara gittiler. Fatma da, annesi de sevinçten şaşkına dönmüşlerdi. Misafirlerini nasıl ağırhyacaklarını bilmiyorlardı. Mr. Walker:

— İnanmayın böyle şeylere, dedi. Hayalet filân, masal bunlar.

Hile... Dünya yüzünde böyle şey yoktur. Hayal mi? Güleyim bari... O yalnız bizim İngiltere adalarına mahsustur. Başka yerde hayalet barmamaz. Görürsünüz...

İngiliz onlara çeşitli kâğıt hünerleri gösterdi, hokkabazlıklar yaptı, kayıptan haber verdi, eğlendirdi, oyaladı, zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Saat on ikiye doğru bütün ışıkları söndürdüler. O tarafta sokak feneri de pek yoktu. Hava ise büsbütün kapalıydı. Pencere başında beklerlerken Mr. Walker hâlâ alay ediyordu. Lâkin arsada beyazlı bir hayal belirince gülmesi kesildi.

— Vay canına... dedi, bu da nesi?

Fatma heyecanlıydı. Aytencik korkudan tirtir titremeğe başlamıştı. Fatma'nın annesi okuyup üflüyordu. Hayalet aşağıda, uzakta sallanıyor, eve doğru yaklaşıyor gibi oluyordu.

Birden Walker, cebinden bir tabanca çıkardı. Fatma'nın hafifçe

feryadına bakmadan hayalete nişan aldı. Ateş etti. Hayalet:

— Ahhhh...

diye hırıltılı bir inlemeden sonra sendeledi ve karanlıklarda kayboldu. Ayten:

— Ne yaptınız Mr. Walker? diye çığlığı basmıştı. İngiliz:

— Korkmayın, dedi, öldürmez. Çocuklara, bir de hokkabazlara mahsus, uzun menzilli, sert kauçuk mermi atan bir tabancadır...

Sonra, hiçbir şey olmamış gibi neşeyle konuşmağa devam etti. Lâkin herkesin neşesi bir kere kaçmıştı. Kalktılar.

Ertesi gün, Walker, akşama doğru, Fatmalardan haber getiren Ayten'e sordu:

— Kuzum, onlar yalnız ana kız değildir herhalde... Yakınlarda bir hasta filân mı var yok?

— Ayten hayretle:

— Bunu nasıl bildiniz? diye şaşıtı. Fatma'nın flört ettiği Mahmut var, ama bugün gelemeyeceğine dair haber yollamış...

Walker alay etti:

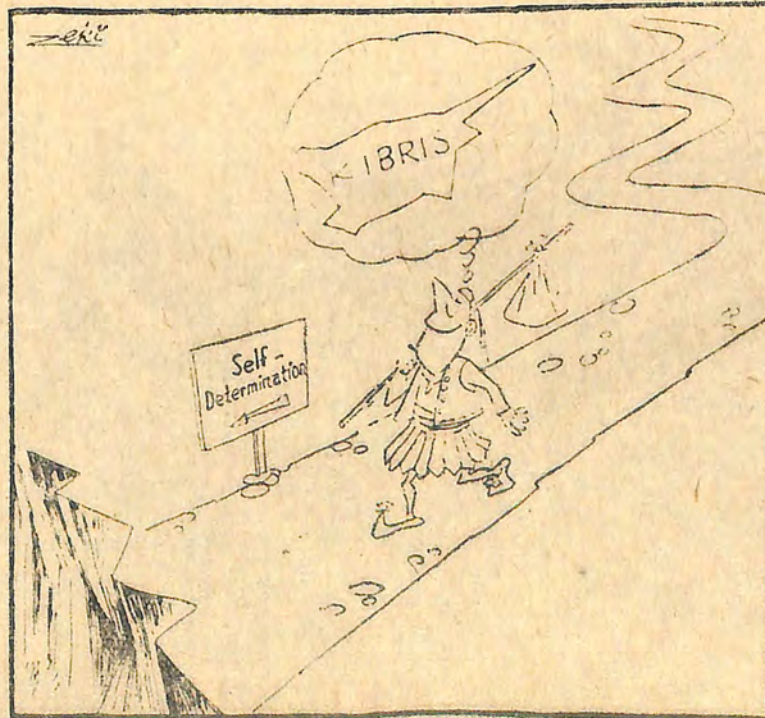
— Muhakkak kaba etlerinden rahatsızdır...

Ayten o zaman anladı ve kahkahayı bastı. Demek hayalet numarası, Mahmutla Fatma'nın, ev halkına karşı uydurdıkları bir hileydi ve delikanlı geceleri kıızı ziyarete geliyordu. Ah şu soğuk kanlı İngiliz ne de keskin zekâlıydı ya...

O akşam, Walker, Ayten arkadaşlarına sözlü olduğundan, yalnız başına Boğaziçi'ne doğru bir otomobil gezmesi yapmağa çıktı. Ama fazla gidemedi. Bebek'ten biraz ileride, trafik polisi, hız gitmekten yakasına yapışmıştı. İngiliz, minizil dinlemeden ceza zaptını vazan memur, bunu Walker'e verdi. Adam:

— Thank you! deyip kâğıdı aldı. Fakat elbisesinde cep yoktu. Memurun hayretli bakışları karşısında başını yerinden çıkardı, koltuğuna aldı, kâğıdı boynundan içeri attı. Sonra mendilini çarşaf gibi gererek bir ucunu memura verdi. Mendil, trafik memurunun elinde kalakaldı. Ardına baktığı zaman İngiliz'i yerinde bulamadı. Esasen pansiyonerleri, bir daha Aytenlere de gelmedi. Asıl hayalet o idi!

— Hikâye! —

YAZISIZI..

kokteyl

Churchil'den Fıkralar

Eski İngiliz Başvekilli Sir Winston Churchill'in nükteleri İngiliz mizahının klasiklerinden sayılıyor artık. Hatta, Churchill nüktelerini belirtmek için bir de kelime uydurmuşlar: «Churchilliana». İşte bunlardan bir kaç:

«Atlardan nefret ederim, merkezi rahatsız eder, iki ucu da tehlikeye sokarlar.»

— Roberto bugün çok ihtirashsın!..
(İtalyan)

Küçük ilânlar

★ Foto Seks: Koca bulamıyan kızların, dul-ların ve gençliğine çok-tan veda etmiş tazelerin fotoğrafhanesidir.

★ Rontkenci Süleyman Salya, bütün yeni evli-lerden yatak odalarının perdelerini indirmemele-rini rica eder.

★ İstanbul belediye-sinden: Ceplerinde yüz elli lirası bulunan vatan-dağların sokağa tükür-meleri ilân olunur.

★ Sosyete doğumevi, yılbaşına tek canla gi-rip çift canla çıkan bü-tün monden kızlarımıza her türlü hizmette bu-lunmaya hazır olduğunu bildirmekle iftihar eder.

★ «Herkesin bir günü vardır, bir yükselme gü-nü... Fakat bazı gün-ler ötekilerden çok daha çabuk geçer.»

★ Baldwin - Chamber-lain hükümetleri hak-kında: «Kararsızlıkta karar kılmış, niyetsiz-liğe niyet etmişler; yu-muşaklıkta kesin, de-vamsızlıkta azimli ve ik-tidarsızlıkta marifetli-dirler.»

★ Yalta konferansının beş, altı gün sürmesini isteyen başkan Roosevelt'e gönderdiği mektupta da şöyle diyordu:

«Beş veya altı günde dünya çapında bir teşkilât kurabileceğimizi sanmıyorum. Tanrı bile bu-nu ancak yedi günde ba-şarabilmişti!»

L D F aramızda

Üzgün

Yeni yıl başlarken, 1957 içinde olup bitenle-re bakıyorum da, umut-lanmak, neşelenmek bir türlü elimden gelmiyor. Yani, yine eskiden oldu-ğu gibi, bu yılın ilk gü-nünde de:

Bonjour Tristesse.

ADNAN VELİ

Marlon Brando

Beyaz perdenin Napol-yonu.

10 Saat!

Amerika'da son haf-taların fıkrası şudur:

Başkan Eisenhower, geçenlerde toplanan Ba-kanlar Kurulunda: «A-merika'dan Ay'a ne ka-dar zamanda gidilir?» diye sormuştu. Herkes önüne baktı, nihayet Sa-vunma Bakanı John Mc Elrooy: «Bir hafta, 10 saat, sayın Başkan» de-di.

İke, Savunma Bakanı-na hayretle baktı:

— Haydi bir haftayı anladık, on saat ne olu-yor?

— Çok basit: yolculu-ğın kendisi bir hafta sü-rer, on saatimizi de Rus sınırında gümrük muayenesi alır.

Yerlere tükürenlerden 150 lira ceza alınıyor...
— Gazeteler —

Hacıağal.

Öküz Ağa!

Nasrettin Hoca, uzun bir ayrılıktan sonra kö-yüne döndüyordu. Yolda eski komşularından bi-riyle karşılaştılar. A-dam sevinçle selâm ver-di:

— Merhaba Hocam... Hoş geldin!

— Merhaba öküz ağa. Hoş bulduk!

Bu kaba cevaptan in-cinen adam kırgın bir sesle sitem etti:

— Aman Hocam, o na-sıl söz?... Sen, ya beni tanımadın ya adımı u-nuttun...

Nasrettin Hoca, gayet sâkin:

— Yook, dedi, seni de unutmadım, ismini de...

— E, bu öküz ağa ne oluyor öyleyse?..

— Ayol, o zamanlar sen çocuktun, değil mi?

— Evet Hocam...

— Adın neydi?

— Tosun.

— Ben kövden ayrılah ne kadar aluyor?

— Aşağı yukarı on yıl var...

— E, insaf et, on yılda tosunluktan çıkıp öküz olamadın mı hâlâ?

Babası!

Bir ilkokulda öğret-men talebinin birini der-se kaldırı ve sorar:

«— 6 ile 7 yi toplarsan kaç çıkar?»

«— 18 efendim.»

«— Dikkat et!..»

«— Ettim öğretmenim, 18...»

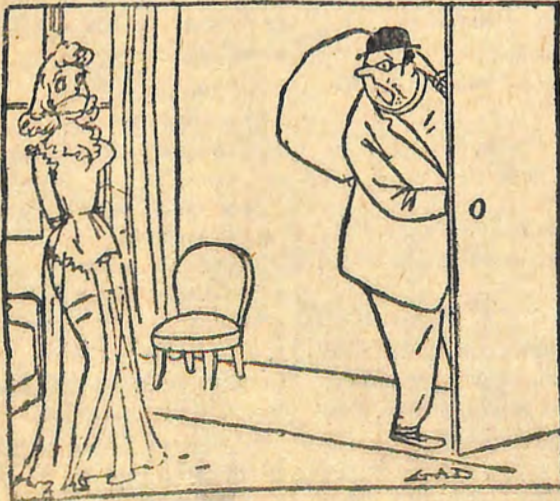
«— Rezalet bu! Evde senin dersinle meşgul o-lan kimse yok mu?»

«— Var öğretmenim... Babam her gece hesap dersini veriyor.»

«— Ne iş yapar senin baban?»

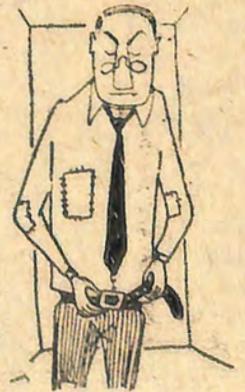
«— Çalgılı gazinoda garson, öğretmenim...»

«Milliyet»

— Allah aşkınıza bağırmayın... Yakalanırım da karım gazetelerde resminizi görürse mahvo-lurum!..

(Fransız)

— Bir yıl daha ilerledi.. Eh, biz de kemari bir delik daha ilerletelim!

(Fransız)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

Eski Türk mizahı —

En Güzel Fıkra

Müsabakası

Palavracı!

Zilzurna sarhoştı. Yolda tanıdığı bir doktorla karşılaştı:

— Pardon, dedi, pardon... Sana bi şey soracağım?

— Sor...

— Hani sen: Bir kadeh şarap insana kuvvet verir derdin, değil mi?

— Evet...

— Lâf... Ama... Lâf da değil, martaval!

— Neden?

— Şu halime bak be... Bir kadeh değil, on kadeh içtim... Ayakta duracak mecalim yok...

Sonra, sulu sulu güldü:

— Doktor değil misiniz?... Topunuz palavracı!

CENGİZ ÇOLAK

Perşembe — ORDU

Müzayede

Dar ve dolambaçlı yollardan koşa koşa gidiyordu. Köşeyi dönünce karşıdan gelen bir adamla çarpıştı. Asabiyetle bağırdı:

— Eşsek!..

Öteki cevap verdi:

— İki eşsek!..
— Üç eşsek!..
— Dört eşsek... Beş eşsek... Altı eşsek!..

Durdu, düşündü:

— Hayır, dedi, artırmıyorum, üzerinde kalsın!.

ABDULLAH M. YAZGAN

M. Hükümet Tabipliği Sağlık memuru — KAYSERİ

Nerede bulmuş?

Denizcilik imtihanında müme-yiz soruyordu:

— İskele tarafından bir fırtına gelse ne yaparsın?

— İskele tarafına demir atarım.

— Peki, ya sancaktan gelse?

— O tarafa da bir demir atarım efendim.

— Tam bu sırada baş tarafta bir kasırga kaptı, ne yapacaksın?

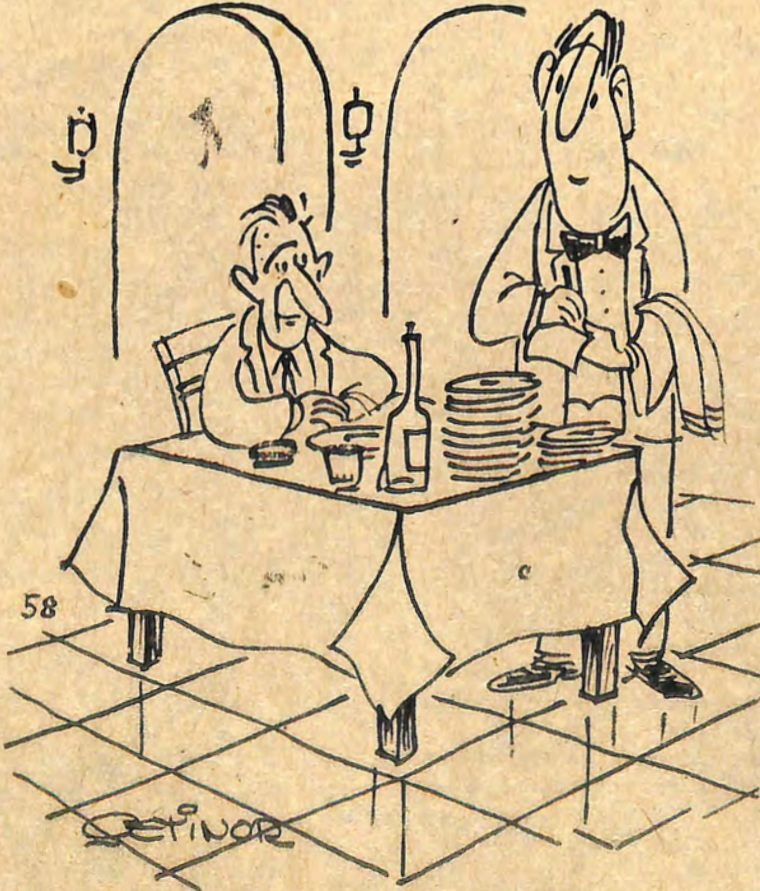
— Baştaki demirleri funda ederim.

— Peki ama, bu kadar demiri nereden buluyorsun kuzum?

— Sizin fırtınaları bulduğunuz yerden efendim!

ÖZCAN TÜREN

Tuhafiyeci — SÜRMENE

Porsiyonlar küçüldü:

— Ne yemiştiniz paşam?..

— Oniki tabak fasulye, ondört tabak pilâv, on komposto!..

Yalçın çetin'e

Mum dibine ışık vermez!..

Muamma!

Avukat, karısından boşanmak isteyen müekkiline sordu:

— Karından neden boşanmak istiyorsun?

Adam cevap verdi:

— Çok konuşuyor... Lüzumundan fazla...

Avukat sözünü kesti:

— Bu, kanuni bir sebep olmaz...

— Maksadımı anlamadınız... O konuşur, konuşur, durmadan konuşur...

— Ne üstüne konuşur?

— İşte onu söylemiyor!..

Nasıl sayarmış?

Salonun تنها bir köşesinde iki genç kız oturmuş pervasızca konuşuyorlardı. Bir aralık Ayfer, Sem. raya şu itirafta bulundu:

— Beni öpmeye kalkarlarsa; o na kadar sayarım ve sonra babamı çağırırım.

— Sahi mi?

— Evet. Fakat bildiğin gibi değil; önce 1000'e kadar sayıp sonra geri dönerim.

Uzun ömür

Sosyete hekimlerimizden Kâzım Dağyolu, asabiyecidir. Herkesin ömrünü en az yüz seneye çıkaracağından bahseder. Geçenlerde, bir arkadaşımızı muayene etti ve:

— Sigarayı, içkiyi bırakacaksınız. Kadınlara vedâ edip kumar oynamıyacaksınız... dedi.

Bu hükmü yiyen hükümlü, doktora sordu:

— Yani o zaman ömrüm uzayacak mı?

Dağyolu, ince bir gülümseyişle tasdik ettik:

— Elbette, elbette.. Siz bunları yapın, bakın hayat size nasıl uzun görünecek!

Bu satırları yayınladığımız sırada, doktordan bir yalanlama aldık, aynen neşrediyoruz:

«Akaba gazetesi yazı işleri müdürliğüne,

Bahsettiğiniz şekilde ne bir hasta muayene ettim, ne öyle tavşyede bulundum. Keyfiyetin ilk çıkacak nüshanızda teklzibini rica ederim. Hem ben asabiyeci değil, akliyeciyim».

Milletlerin Güldükleri

— *Senin kocakarı: «Git bizim beye söyle, hanım-efendi sofrada bekliyor» dedi.* (Fransız)

Mübafele!

New Mexico'lu bir delikanlı arkadaşına anlatıyordu:

— Biliyor musun azizim. Saksafonumu bir inekle değiştirdim. Hem aynı sesi çıkarıyor hem de süt veriyor.

(Amerikan)

#

Neden göremiyor?

6 yaşındaki Jean o sene okulaya başlamıştı. Fakat her akşam eve döndüğü zaman bir türlü siyah tahtayı göremediğinden şikâyet ediyordu. En sonunda annesi ve babası onu alıp bir göz doktoruna götürdüler. Yaptığı muayene sonunda Jean'ın gözlerinde hiç bir şey bulamayan doktor sordu:

— Senin gözünde hiç bir şey yok Jean, en uzaktan en ufak harfleri bile kolayca okuyorsun. Nasıl oluyor da siyah tahtadaki yazıları okuyamıyorsun bakayım?

Jean ağlamaklı bir halde:

— Tabii okuyamam diye cevap verdi, önümdeki sırada oturan çocuk öyle uzun boylu ki!

(Fransız)

— Oof, bu yalnızlık, bu sessizlik, bu rahat sinirlerimi bozdu... Öyle miskin miskin bakma... Bir şeyler söyle, bir şeyler yap!

(İtalyan)

Kovboy nüktesi

Kovboy deyip de geçmeyin! Onların da çok kültürlü, zeki ve nüktedan olanları vardır. Bir gün böyle bir kovboy Los Angeles'deki dostunu ziyarete gitmişti. Adamcağız da onu eğlendirmek maksadile şehrin en büyük müzik hollerinden birine götürdü. Masaları hayli kalabalıktı; bir ara şık ve zarif bir genç kız sessiz sedasız

oturan kovboya sordu:

— Nasıl viyolonistimizi beğendiniz mi?

— Bana biraz Paderewski'yi hatırlattı küçük hanım!

— Fakat Paderewski viyolonist değildi ki!

Kovboy gülümsedi.

— Ben de öyle demek istemişim zaten.

(Amerikan)

— *Safi bonfile!..*

(İtalyan)

Fena havadis

Teksasın en tembel sığır sürücüleri yani kovboylarından biri a tan düşmüş ve fena halde sakatlanmıştı. Alıp götürdükleri doktor kovboyu iyice muayene ettikten sonra:

— Çok müteessirim ama dedi size fena havadislerim var. Bir daha çalışamayacaksınız sanırım...

Kovboy gülümsedi.

— Teşekkür ederim doktor. Fena haberler dediğiniz nedir?

(Kanada)

#

Biranın tadı!

Kovboylar su yerine içki içen kimselerdir; ama doğrusu öyle her içkiyi de içmezler çok titiz davranırlar... Bir gün içtiği biranın lezzetinde hafif bir değişiklik hissedilen bir kovboy derhal bu biradan bir miktarını şişeye koydu ve laboratuvara tahlile yolladı. Ertesi gün gönderilen raporda şunlar yazılı idi:

«Sayın Bay

Atınızda hafif bir şeker hastalığı başlangıcı olduğunu bildirir, saygılarımı sunarım.»

(Amerikan)

— *Ağlama artık kızım, duy madın mı?.. Peki dedi!..*

(Fransız)

AKILLI AT!

KOVBOYLARIN, içki, sığırlar ve Teksas kadar veya daha çok sevdikleri şey de atlarıdır. Bir araya geldikleri zaman başlıca mevzuları bu sevgili hayvanlar ve onların hikâyeleridir.

İşte bir gün böyle bir mecliste kovboy Jack atını methediyordu:

— Bilemezsiniz ne zeki ne hassas hayvandır. Gözlerime baksa ne istediğini anlar, arkasından rüzgâr yetişemez, onun atladığı hendekleri atlayacak at daha dünyaya gelmemiştir. Nerdeyse konuşacak.

Hoş buna da lüzum yok ya!.. Konuşmasa da her istediğini bana anlatır ve ona her söylediğini anlar... Bir gün üzerinden düştüm ve bacağıma kırıldım! hatâ tamamen benimdi..

Derken dinleyenlerden biri dayanamadı ve Jack'in lafını kesti:

— Herhalde bu muazzam hayvan seni yerden kaldırıp tekrar sırtına oturtmuş ve şehre getirmiştir ha Jack!

Kovboy bu suale hiç alırdımadan hikâyesine devam etti:

— Bacağımdan çok ızdırap çektiğimi gören atım deliye döndü ve evvelâ beni gölgelik serin bir yere götürüp yatırdı sonra yavaşça, hiç canımı acıtmamağa gayret ederek pantolonumu çıkardı ve mendilimi alıp derede ıslattı, onunla yarımı iyice temizledi yıkadı ve sıkıca bağladı. Ancak bundan sonra biraz rahatladığıma kanaat getirmişti; koşa koşa şehre gitti ve dostlarım işte burada ufak bir hata yaptı: beni iyi etmesi için doktor yerine bir veteriner getirdi.. Eee bu kadar da olur dimi yaa..

Çeviren :

Semiramis Aydınlık

MESHEDİ ile

Ercüment Ekrem Talû

— 47 —

— Ayağının toprağı olayım! Şu ceviz ağaçlarından bir tane görmeden buradan gidecek olursak, yanarım. Ayıp değil ya? Merak ediyorum be kardaşım!

Dedikçe sınırlarım fena halde bozuluyordu. En sonra, kovdum da artık beni rahat bıraktı. Fakat, bu meşhur şehri gönlümün dileği gibi gezemedim. Biraz çarşısını, pazarını dolaştım. Kişnuri kadınlarım, ipiğe bağli kara sakallı, yağız çehreli, uzun boylu ahalisini gördüm. Oteberi eşya satın aldım.

Fakat, asıl en büyük istifademiz, çarşıda Meşhedi için bir nargile ele geçirmek oldu. Meşhedinin ayrılmadığı arkadaşına kavuştuğu zamanki keyfini görmeliydiniz. Sevincinden zıpladı. İkide birde:

— Beski kalyanım bulmuşem, indii gerekti ki Elyanım bulam! Diyordu. Gahpe Elyan, meni o dılâra yahup; smık (harap) goydu! Hay Hüdadan bulat!..

İRANA DOĞRU

Bu defa, bizi, Hürmüz Boğazından geçirip Basra körfezinde Ben der Abbasa, yani Meşhedinin memleketine ulaştıracak olan vapur, hepsinden küçük. Bereket versin ri, deniz yağ gibi duru.

Torik ve ben sevinçliyiz. Çünkü seyahatımız bitiyor ve anavatana yakında kavuşuyoruz. Gerçi, arada, bir İran seferimiz var. O da bitince, bir kere Hazer denizinin sahiline ayak attık mı, ötesi Türkiye'ye birkaç saatlik mesafe. Ah, o canım vatanın, o kutsal, aziz, mübarek toprakların kokusu burunlarımızda tütüyor. Artık gurbet dolaşmaktan bıktık usandık.

Meşhedi Cafer bizim gibi değil. Çenelerini bıçak açmıyor. Maydanoz yemiş papağan gibi düşünüyor, bazan kendini unutup içini çekiyor. Bir şeyler!

Vapur, ufak olmasından dolayı kıyıyı takip ederek ilerliyor. Galiba yolculuğumuz bir parça uzıyacak, öyle görünüyor. Vakti nasıl geçiresek? İçimi kurt gibi kemiren sabırsızlığı nasıl yensek?

— Meşhedi be! Bir lakırdı et-sene!

— Ne diyem Çekkırgefendi?

— Ağzını aç da, ne dersen de! Öyle karşımda ölü gibi durma, içim fena oluyor.

Lâkin o da oralarda hiç değil, birkaç saat sonra, vaktile atıp 'uttukların bir hesabını sormak zamanı gelecek.

Onun için, bıçarede, son demi-

nin yaklaştığını hisseden günah işlemiş bir iman sahibi tevekkeli var.

Onun bu hali bana dokunuyor, Torik le bakışlarımız karşılaştıkça, birbirimize mânalı mânalı göz kırptırırız. Fakat, içimden de:

— Oh olsun! Dünyanın palavrasını ne diye attı? Her şeyi küçümsemenin sonu budur.

Demekten kendimi alamıyorum. Mahcup olacaksa olsun da, artık böyle palavracılık tabiatından vazgeçsin. Lâkin, Torik in dediği gibi: «Huy canın altındadır!» Zannetmem ki, benim bildiğim ve tanıdığım Meşhedi Cafer Akay Hemedanı dünya bahasına da olsa, ahlâkını düzeltsin!

Dostumun sipsivri, ham fakat çok parlak bir zekâsı vardır. Elbet bu zekâ onun imdadına yetişecek, onu bu patırdılardan kurtaracaktır. Hele İran toprağına bir kere ayağımızı basalım. Neler uyduracak, ne cevherler, ne akıl ve hayale gelmiyen, insanı hayretten dona bırakan martavallar yumurtlayacak.

Vapur Hindistan kıyılarından yine uzaklaştı. Ummana açıldık. Yalpa vura vura gidiyoruz. Yanımızdan ufak yelkenliler geçiyor.

Bu bir martı kadar gözlere ufak görünün gemiciklerin içindekiler. deki cesarete Torik şaşınca, Meşhedi:

— Bunlar Eyran gıştibanlarıydı. Balina du mahlğa giderler! diyor.

— Meşhedi, atma! Bu denizlerde balina ne gezer?

Dediniz miydi, cevap hazır:

— İle, Eyran sularındaki balıkların hemmisi balınadı. Bu havallide özge balıh yohti.

— Peki! Balınayı sizin balıkçıları ne ile tutarlar?

— Ökse guruturlar.

— Lebbeyk?!

— Ökse diyerem. Haniya guşbazların guş duttuyları gimim.

Balınanın ökse ile, alelade ispiniz gibi tutuluşunu hele bir göz önüne getirin! Bu herif islah olur mu?

— Ya, balınayı tuttular? Ne yaparlar?

— Ralınayı?

1. vet.

— Diğer balıkları siz ne yaparsınız, eyle yapirler. Yâniyakin pür-yan idip yirler, ağa. Balınanın gılgı gimim kebabi, torik gimim tavası, levrek gimim mayenezli, çefal gimim haşlaması, ushumru gimim

dolması, daş balığı gimim çorbası olup.

— Hepsi âlâ! Fakat acaba şu dolması dediğin nasıl olur?

— Basbayağı oluptur. İçine bir bütün ökküz goyup doldurirler!

Beğendiniz mi? Yakınlanan İran değil, Azrail olsa, Meşhedi yine bildiğini okuyacaktır. Bunda şüphe edilmesin.

— E, sonra, Meşhedi?

— Sornası: ökküzün de içine bir goyun, goyunun içine bir keçi, keçinin içine bir guzu, guzunun içine, bir hindi, hindinin içine bir davuh, davuhun içine bir guş, guşun içine de bilesen çılav goyup pişirirler.

— Ey, sonra?

— Sornam, hemmisini atıp çılavı yirler ağa!..

İRAN-I ZEMİN!

Hürmüz Boğazı!

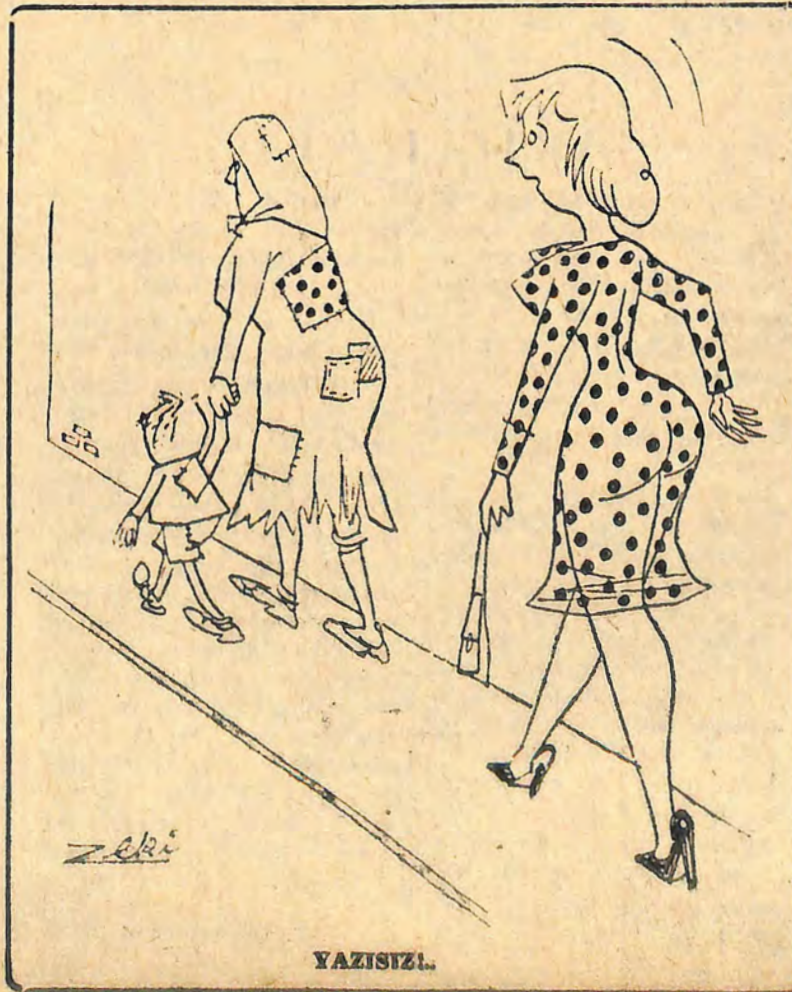
Bu da İrana yakın olduğu için galiba boğaz diye isimlenmiş. Yok sa boğaza benzer bir yeri yok. Benim coğrafya kitaplarının tarifine göre, boğaz diye bellediğim şey, iki tarafı kara ile çevrili sudan bir dildir. Halbuki Hürmüz Boğazına girdiğimizi kaptan söylememiş olsa, yolculardan hiç biri farkında olmayacak. Ne sağda, ne de solda karadan eser yok: Engin deniz! Ama, bunun adını coğrafyacılar «Boğaz» koymuşlar. Hiç şüphe yok ki, bu, ya soldaki Maskat imamına yahut sağdaki İran Şahına bir incelik olsun diye yapılmış! Başka türlü ben izah edemedim.

Hürmüz boğazını geçtik, Basra körfezindeyiz! dediler. Ona da: «Peki!» dedik. Zaten ben, kendi payıma, münakaşa edecek bir halde değildim. Fırın ağzında oturmuyormuşum gibi, kupkuru, yakıcı bir havanın tesiriyle baygın, güvertede uzanmış yatıyordum.

Yanıbaşında, yere bağdaş kurmuş, mendiliyle yüzünü yelpazeleyen Torik:

— Beybaba diyordu, bu ne dinine yandığının havası be? İkimizi de yazma yemeni gibi yere serdi. Bayatlamış yirmilik simit gibi her yanıma kayış kesildi. Alamanaya düşmüş orkinos balığına döndüm. Vallah billâh!.. İki nefes meltem estirene canımı bağışlarım. Haniya Beyoğlunda, Tünelin üst başında, altundan sıcak hava gelir iskaralar yok mu? Kendimi onların üstünde sanıyorum. Utanmasam bayılacığım.

(Devamı var)

YAZISIZ!

SALİH TEKCAN
SPUTNIK 31

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

KAFİLEYİ HAVA ALANINDA
BÜYÜK BİR KALABALIK
TEZAHÜRATLA KARŞILADI

3 YA YA YA
SA SA SAA
SALİH TEKCAN ÇOK YAŞA

HANIYA ÇAYA,
ÇORBAYA, AY TUTUL-
MASINA LİMON

BURADA
HELVA MI DAĞI-
TIYORLAR KAR-
DEŞİM

GAVUR İCADIDIR
OKU ÜFLE DE ÖY
LE BİN OĞLUM

AH
EN DE
GİDEBİLSEM
KİM BİLİR
NE ROMANTİK
OLUR

BURADA YOLLARIMIZ
AYRILIYOR ŞEKERİM
ELİN DEĞERSE BA-
NA MEKTUP YAZ

VARDA
GELİYORUZ

SPUTNİĞİ NE
HOSTES OLAYIM
SALİH TEKCAN

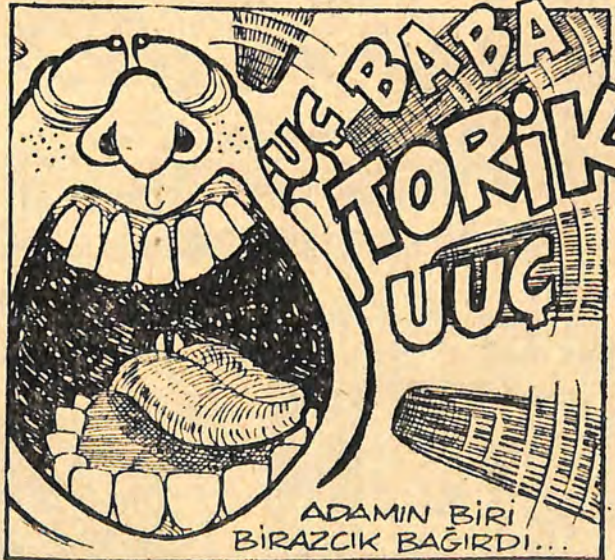
BİZ DE
SİNEMAYA GİDE-
LİM Mİ ŞEKE-
RİM

BIRAKIN
BENİ... BEN
İNSANLARSIZ
DÖRÜT, KİŞİ
ÖZGÜR, SOYUT
CEMAL HOŞGÖR
(TOPLUMDAN KAÇ-
MAK İSTİYEN BİRİ)

SAYIN BAYANLAR, BAYLAR... BU
GÖRMÜŞ OLDUĞUNUZ SPUTNİK
31'İNCİ SPUTNİK OLUP GRAMA-
FON AKTİV SUALARIYLA İDARE
EDİLMEKTE VE FÜZESİZ OLARAK
TAN ÖZEL BİR DÜMENLE HAVA-
LANMAKTADIR...

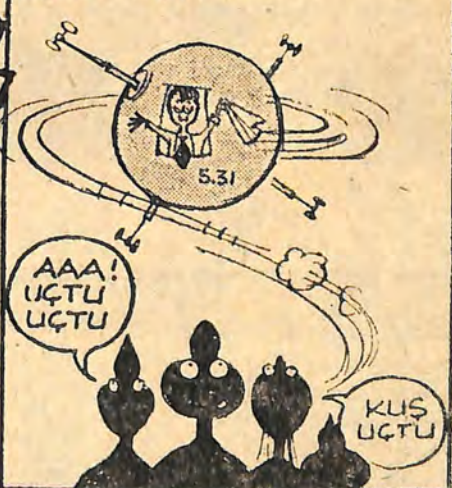

HADI
UÇURALIM

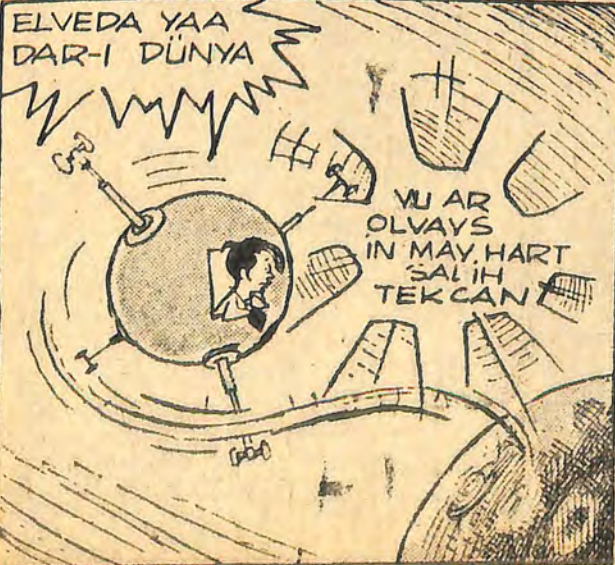
ADAMIN BİRİ
BİRACCIK BAĞIRDI...

VE SPUTNİK EMRE İTAAT
EDİP UÇTU...

AAA!
UÇTU
UÇTU

KUŞ
UÇTU

ELVEDA YAA
DAR-I DÜNYA

WU AR
OLVAYS
IN MAY, HART
SALİH
TEKCAN

HIYAR AĞALAR PEŞİMİ BIRAK-
MIYORLAR AMA HAVA ALIRLAR
ŞEY SALİHİN CEBİNDE
AY'A
GİTTİ

HAYDI
ÇOCUKLAR

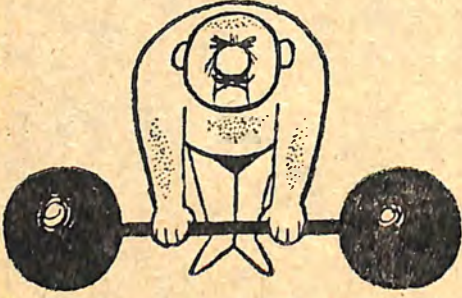

HOOOOOOP

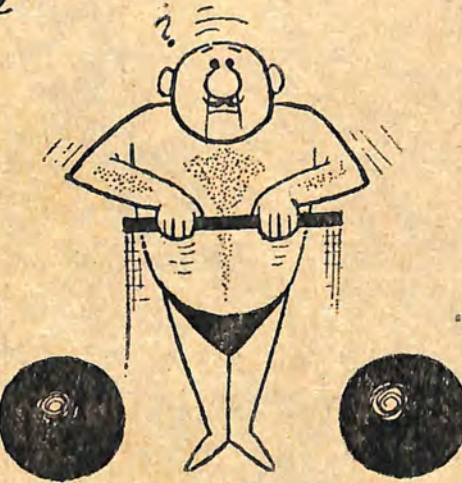
HAFTAYA BÜYÜK
İŞKENCE

Dünya KARİKATÜRLERİ

1

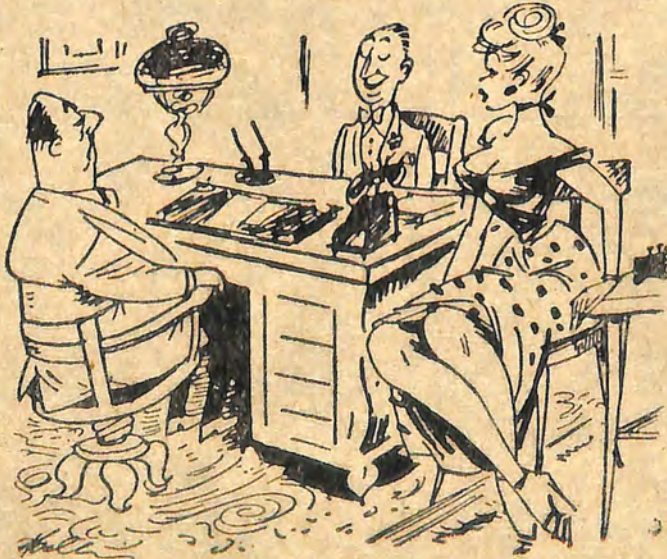
2

YAZISIZ

-BİR PİLİC YÜZ LİRA MI ?..
-EVET BAYIM... BU AMERİKAN PİLİCİ !..
-AYOL BEN ONU YİYECEĞİM, MUHABBET EDECEK DEĞİLİM Kİ !.

-DÜŞÜNCELERİNİZİN İNCELİĞİNE, DUYGULARINIZIN DERİNLİĞİNE, DAKTİLONUZUN GÜZELLEĞİNE HAYRANIM !..

-TASARRUFA RİAYET ETMENİZ LÂZİM... BUNDAN SONRA BİR CEZAYIRLI ÖLDÜRMEK İÇİN ÜÇ KURŞUNDAN FAZLA KULLANMIYACAKSINIZ !.

AKBABA Yayınevi takdim eder:

Donkişot İstanbulda!

Ünlü mizah yazarı Rıfat Ilgaz'ın en güzel eseri...

Evinizi, bu güzel eserin neşesiyle doldurunuz. Fiyatı 2 lira

İstanbul ve Taşra için umumî satış Merkezi :

AKBABA Yayınevi — Beled'ye, İstanbul

Yayınevimizin bütün eserleri aşağıdaki kitabevlerinde satılmaktadır:

İstanbul: Ankara Caddesi, İNKILÂP Kitabevi ★ Kadıköy İskelesi, KÖPRÜ Kitabevi ★ İstiklâl Caddesi,

KİTAP SARAY ★ Nişantaşı, BİRLİK Kitabevi

Ankara : AKBA Kitabevi, BERKALP Kitabevi, HÜR Kitabevi, NUR Kitabevi.

İzmir : YAVUZ Kitabevi, BELEN Kitabevi, MEKTEPLİ Kitabevi.

İKRAMİYELERİ

675.000

Lira

APARTMAN DAİRELERİ

Çeşitli PARA İkramiyeleri

Yirmi yıl boyunca

500 Liraya kadar

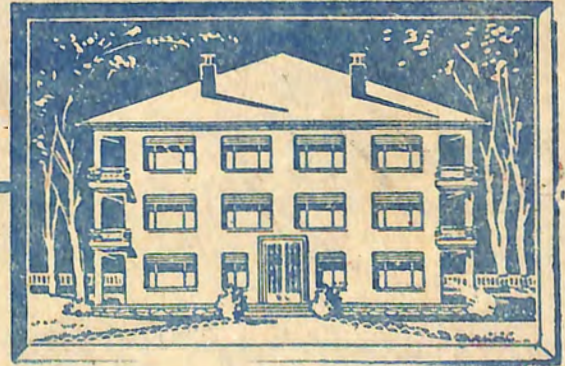
AYLIK GELİR

ÖĞRENCİ Hesaplarına

TAHSİL İkramiyeleri

136

EMNİYET SANDIĞI

DENİZCİLİK BANKASI

Bütün

BANKA MUAMELELERİ İÇİN

Hizmetinizdedir.

Sahibi :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden :

NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter :

Selâmi M. YURDATAP

Adres :

Klodfarer Cad. No. 8-10

Daire: 3

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

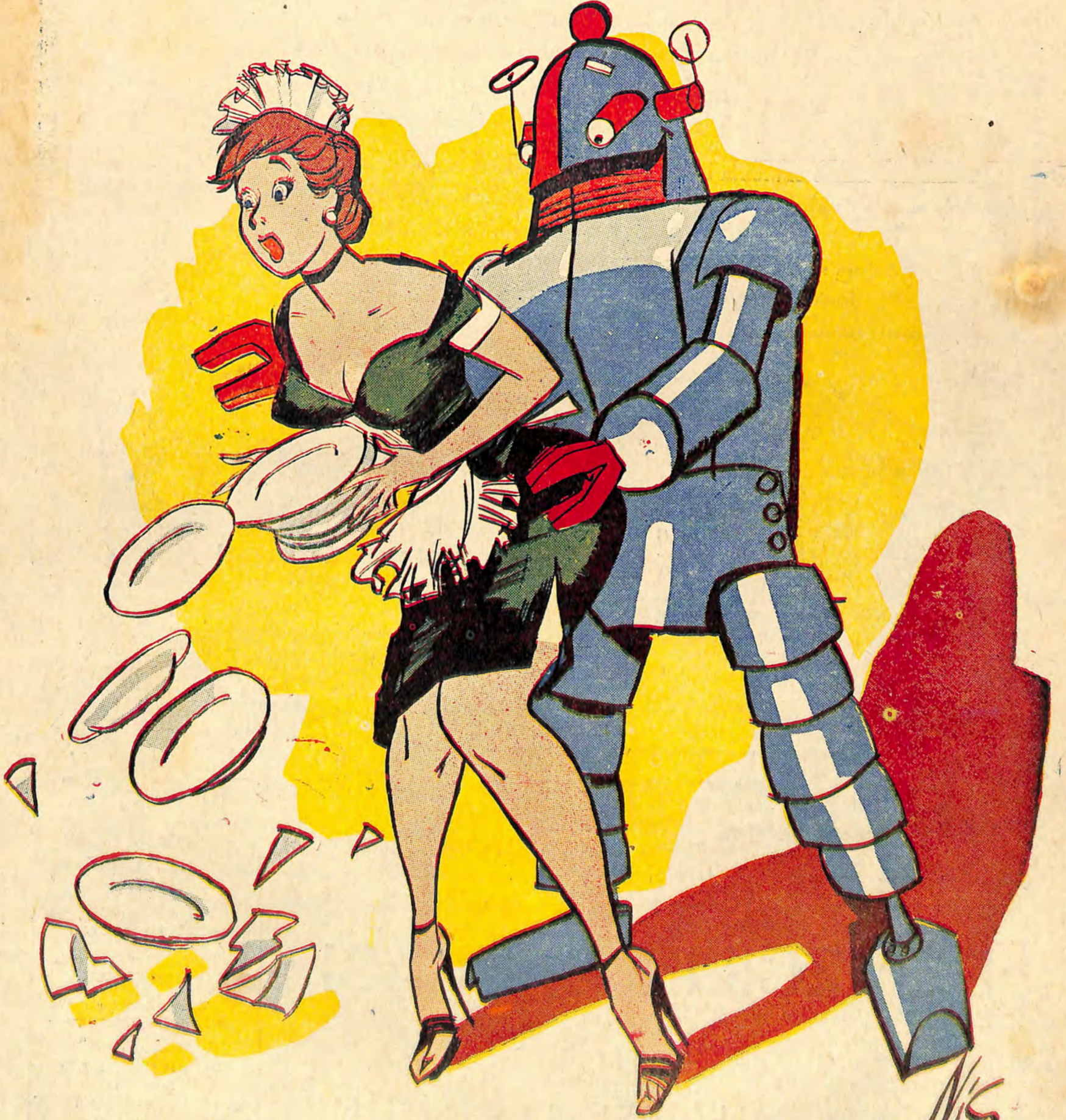
Abone: Senelik 37.5 lira

Altı aylık 19 lira.

Basıldığı yer :

ERCAN MATBAASI

AKBAVA

Çağdaş çapkın!